

Ladonja

VJERSKI INFORMATIVNO-KULTURNI LIST | BR. 5/388 | GODINA XXXVII | CIJENA 10 KN

SVIBANJ 2018.

**“Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite
meni na spomen.” (Lk 22, 19-20)**

Poštovani čitatelji,

pri kraju je najljepši mjesec u godini – svibanj i doista je to vrijeme lijepih svečanosti i događaja u mnogim našim crkvama i župnim zajednicama. S jedne strane tu su slavlja primanja sakramenta krštenja, pričesti i krizme djece i mladih, a s druge strane, u mnogim našim mjestima upravo se tijekom ovoga vremena slave zaštitnici župa i mjesta. To se ozračje prenosi i na sljedeći mjesec, lipanj, koji ćeemo uskoro započeti. U našoj Ladonji nastojimo svake godine posebno poprati jedan događaj, koji je veoma važan za našu mjesnu Crkvu, a godinama ga slavimo početkom mjeseca lipnja. To je svečanost svećeničkoga ređenja za naše nove svećeničke kandidate iz sjemeništa Redemptoris Mater iz Pule i iz sjemeništa sv. Ivan Pavla II. iz Rijeke. Ta se svečanost toliko uhodala u hodogramu ovoga vremena da je gotovo i ne primjećujemo. Primjećuju je, dakako, župe i zajednice koje su na neki način povezane s kandi-

datima koji primaju svećenički red. Pa ipak vjerujem da taj događaj zaslužuje puno veću pažnju i značaj od toga kako ga mi doživljavamo. Mi se prema tome odnosimo kao da je najnormalnije da se svake godine pojave dva, tri ili četiri nova svećenika, a nas eventualno zanima kamo će oni ubuduće biti raspoređeni. Valjalo bi malo bolje razmisliti o tako važnom događaju upravo povodom svećeničkoga ređenja u našoj pulskoj katedrali. Ono što bi svakako valjalo prepoznati u tom događaju jest to da su to mladi ljudi koji su se baš sada, u ovome vremenu, odlučili za svećeničko zvanje. Zar nije i to jedno veliko čudo da se baš danas, u vremenu i mentalitetu koji nema baš previše razumijevanja za duhovne vrednote, odvaže na svećeničku službu sa željom i htijenjem služiti Bogu i služiti čovjeku cijelim svojim životom? Ono što, također, treba spomenuti jest da su to često mladi ljudi iz drugih krajeva i kontinenata, spremni služiti ovoj našoj Porečkoj i Pulskoj biskupiji ili drugdje gdje je to potrebno. To znači prihvati običaje i mentalitet, koji je često drugačiji od onoga u kojemu su odrasli, ali su i na to spremni da bi bolje mogli živjeti svoje svećeništvo. Nas, dakako, raduje i to da ima mladića i iz naše biskupije koji se odlučuju na svećenički poziv dokazujući time da Bog nije „zaboravio“ ni našu mjesnu Crkvu, kako nam ponekad izgleda, te da nije prestao zvati mlade u svoju službu. Kandidate za svećeništvo, dakako, prate molitve cijele Crkve, prate ih njihove zajednice i

obitelji i mnogi koji su im na putu prema svećeništvu ohrabrenje i dobar primjer. Bilo bio dobro da prema svima njima osjećamo zahvalnost za nova zvanja. Zar nije sve to dobar razlog da svi o tome ovih dana razmislimo? Razmislimo o tome stvaramo li kršćansko ozračje i kršćanski mentalitet da bismo se mogli veseliti novim duhovnim zvanjima. Događa li se i nama da velika većina s radošću moli za nova duhovna zvanja, ali s malom napomenom: „Ipak možda ne iz moje kuće, iz moje obitelji?“ Hoće li nas svećenička ređenja potaknuti na ispravniji stav prema svećenicima koji djeluju u našoj sredini ili ćemo i dalje gledati i naglašavati samo njihove mane i propuste? Možda je i tom svećeniku ponekad potrebno osjetiti malo više razumijevanja, malo više strpljenja od onih kojima nastoji služiti. Hvalevrijedno je i korisno moliti za zvanja, ali naše molitve poprimaju pravu svrhu kada smo svi mi spremni i raditi u vinogradu gospodnjem, ne štedeći svoje darove i svoje talente, kada svojim primjerom, zalaganjem doprinosimo životu vjere u svojoj sredini u kojoj živimo. Svjedočeći svoju vjeru vlastitim životom, dajemo doprinos novim duhovnim zvanjima. S tom željom, zahvalni Bogu na daru novih duhovnih zvanja, i naš list Ladonja od srca čestita mladomisnicima i želiobilje Božjega blagoslova u njihovu svećeničkom životu.

Biskupi iz Češke odbacuju Istanbulsku konvenciju

PRAG Biskupi iz Češke odbacili su Istanbulsku konvenciju koju bi tamošnji parlament trebao uskoro ratificirati. U zajedničkome pismu biskupi iz Češke i Moravske podupiru, kako izvještava Kathpress, sve inicijative i pothvate za zaštitu žena od nasilja i za suzbijanje nasilja u obitelji, no istodobno izražavaju zabrinutost zbog „rodne ideologije koja nije ukorijenjena u prirodnome poretku“ a koja se nalazi u sadržaju same konvencije. Biskupi u pismu pozivaju članove parlamenta da glasuju prema svojoj savjeti i u skladu s prirodnim zakonom. (IKA)

IMPRESUM

Pokrenuo Antun Hek, od lipnja do listopada 1972. listić – prilog obiteljskog časopisa Kana, samostalno izlazi od Božića 1981.

Osnivač:

Biskupski ordinarijat Porečke i Pulsko biskupije

Glavni urednik: Vilim Grbac

Zamjenik glavnog urednika: Željko Mrak

Uredništvo: Blaž Bošnjaković, Vilim Grbac, Ilija Jakovljević, Tomislav Milohanić, Željko Mrak

Adresa uredništva:

Dobrilina 6, 52000 Pazin, tel: 052/624-342
ladonja@biskupija-porecko-pulsa.hr
ladonja@josipturcinovic.com

List izlazi 12 puta godišnje

Grafičko oblikovanje i priprema: David Ivić

Tisk/Nakladnik:

Josip Turčinović d.o.o., Pazin

IBAN: HR7023800061147003243

Devizni račun

ESB: CHR22 70010000-09166144

IBAN: HR7324020061100107336

SWIFT ESBC HR 22

UDK ISSN

282 : 379.8

ISSN 1330-5018

Naslovnica: Prva sv. Pricest

Iz zahvalnosti se rađa radost

Radost je ključna riječ u Evandelu, toliko važna da se cijelokupna Isusova poruka (pojava?) naziva Radosnom viješću. Radost je ključni stav, prepoznatljiva emocija, kršćanska identifikacija. U tekstovima apostola Pavla, čitamo ovakve poticaje: „Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se!“ (Fil 4,4) ili: „Uvijek se radujte, neprestano se molite, u svemu zahvaljujte.“ (1 Sol 5,16-18) No, odakle izvire kršćanska radost? Je li ona svojstvena određenom tipu ljudi – koji su radosni jer su po sebi vedre osobe, blaga karaktera? Ili se radost „vježba“ tijekom života? Izvire li radost iz okolnosti kad se sve u životu posloži da čovjek nema više nikakvih briga? Ili čovjek ne mora čekati idealnu životnu situaciju da bi postao radostan? U čemu je tajna radosti? Kako uopće postati radostan? U biblijskim tekstovima ideja radosti često dolazi u kontekstu proslave, uz dane posvećene Bogu i pristupanje Hramu: uz sva ona vremena u tjednu, mjesecu i godini kad se čovjek na poseban način spominje svega što je Bog učinio za njega. Tako u Nehemiji čitamo: „Ljudi su dali oduška radosti, jer ih je Bog ispunio velikom radošću, veselile se i žene i djeca. I radost Jeruzalema čula se nadaleko.“ (Neh 12,43) U srcu Jeruzalema bio je Hram, mjesto Božje prisutnosti – jer ona je prvi izvor ljudske radosti. Brojni psalmi izriču žudnju molitelja za Božjom blizinom: „O Bože, ti si Bog moj: gorljivo tebe tražim; tebe žđa duša moja, tebe želi tijelo moje, kao zemlja suha, žđna, bezvodna...“ (Ps 63,2), „...sveto brdo njegovo, brijev veličanstven, radost

je zemlji svoj. Gora Sion, na krajnjem sjeveru, grad je Kralja velikog“ (Ps 48,3), ali postupno shvaćaju da izvor radosti ne leži u materijalnom, već je iznad svega u Božjoj riječi: „Svjedočanstva tvoja vječna su mi baština, ona su radost mome srcu.“ (Ps 119,111) U Novom se zavjetu utvrđuje drugačiji koncept prisutnosti Božje – ona više nije ograničena na jeruzalemski hram, već Božja prisutnost po Isusovu utjelovljenju silazi među ljudi. Sam čin utjelovljenja **praćen je upravo riječu „radost“**: navještaj Isusova rođenja Mariji započinje riječima „raduj se, Marijo“ – jer „pronašla si milost kod Boga“ (Luka 1,28,30). Marija je pozvana na radost jer Bog ulazi u njen život, u svaku poruđenu života i njegova prisutnost postaje opipljivom. Isus, Božja prisutnost, donosi radost života. Isus svojim prisustvom stvara ozračje radosti gdje god dolazi, porukom ljubavi koja iz korijena mijenja ljudski život i pogled na život – ukazujući na **Božju prisutnost u svakom trenu života**. I kao što čovjek postaje radostan i ispunjen kad otkrije prisutnost drugoga čovjeka, tim više postaje radostan kad shvati da ga Bog ljubi i da je tu, da je prisutan. Nakon Isusove muke, smrti i uskrsnuća te uzašašća na nebo, učenici kušaju novi vid prisutnosti Božje – silaskom Duha Svetoga, Kristova duha, Krist Bog prisutan je **uvijek i svugdje**. Njegova je prisutnost izražena upravo riječju i stvarnošću Duha, koji se semantički oslanja na koncept vjetra, što giba zrak. Nevidljiv, neopipljiv, ali osjetan u gibanju. Takva je i Božja ljubav. Nevidljiva, neopipljiva, ali osjetna u gibanju, kad

pokreće – točnije kad čovjeka pokreće na ljubav. **Geste ljubavi, očitovanje prisutnosti** Duha Svetoga, svjedočanstvo su Božje prisutnosti, a čovjek, spoznajući dušom, umom i srcem djelovanje Božje u svom životu, izriče jedini mogući odgovor – zahvalnost. „Reći Bogu hvala na svemu“ – govorio je Ignacije Loyolski, pa i na najvećoj patnji. **Koliko god paradoxalno** to zvučalo, stav je zahvalnosti i u trpljenju doista jedini ispravni stav. **Jer Bog je u svojoj velikoj milosti i mudrosti** odlučio svoju prisutnost ucijepiti i u najveće čovjekovo trpljenje, pa čak i u smrt. Tamo gdje zlo divlja, Bog ne ostavlja čovjeka, već za njega priprema veliku milost, kao jedan veliki dar. No, taj dar primamo samo kad prepoznamo Božju prisutnost i prihvativimo patnju. Stavom zahvalnosti u trpljenju, u muci – mi izričemo svoje *da* trpljenju. U tom se **trenutku za nas otvara portal dobrote**, portal milosti i shvaćamo da velika patnja u sebi krije veliku milost, koja nas čini radosnim. Potrebno je, dakle, prepoznati skrivenu Božju prisutnost, izrići svoju zahvalnost – i tada se rađa radost. S druge strane, bezvoljni kršćanin bez radosti, pun bijesa, ogorčenja i tuge – otkriva svoju nesposobnost prihvaćanja života i stvarnosti. No, Bog se ne umara i neprestano i uporno pruža svoje darove, u prvom redu dar života, koji je po sebi poziv na put prema radosti, zemaljskoj i vječnoj radosti.

Welcome Europe

U Pazinskom je kolegiju od 6. do 12. svibnja 2018. organiziran projekt razmjene učenika Welcome Europe u kojemu su uz učenike Kolegija sudjelovale dvije skupine od po 15 učenika iz Belgije (Sint Dimpna Kogeka iz grada Geela i Danske (Niels Brock Business College iz Kopenhagena).

Projekt je započeo nedjeljnim dolaskom gostiju u obitelji naših učenika. Drugoga dana Projekta učenici su predstavili svoje škole i zemlje iz kojih dolaze, a s danskim su učenicima razredna odjeljenja 3. a i 3. b održala i zajednički sat Engleskoga jezika na kojem su jedni drugima predstavili kreativne uratke na temu knjige *Ubiti pticu rugalicu*. Uslijedila je šetnja gradom, uz vođenje učenika završnih razreda Osnovne škole Vladimira Nazora iz Pazina. Popodne su sudionici Projekta proveli u međusobnom druženju, igrajući razne igre upoznavanja dok su večer proveli uz pjesmu i ples.

U utorak je započeo rad na projektu *Škola nekad i danas te je uslijedio posjet*

Poreču i Motovunu. Treći je dan okončan sportskim aktivnostima: odbojkom, badmintonom, stolnim tenisom.

Sadržajan program nastavljen je u srijedu 9. svibnja odlaskom u Zagreb, kojim je ujedno prigodno obilježen Dan Europe. Uz rad na projektnom zadatku *School now and then* koji se odvijao u Hrvatskom školskom muzeju u Zagrebu, učenici su Dan Europe obilježili posjetom uredu Europske komisije i Hrvatskog sabora. U Saboru ih je primio predsjednik saborskoga Odbora za vanjsku politiku dr. sc. Miro Kovač.

Kraj radnoga tjedna i sama završnica *Welcome Europe* projekta razmjene učenika dočekani su zasukanih rukava. Trebalо je dovršiti projektni zadatak te njega i pregršt drugih aktivnosti predstaviti na završnoj priredbi. U mješovitim radnim skupinama učenici su istraživali školske sustave u Hrvatskoj, Danskoj i Belgiji od kraja 19. stoljeća pa sve do današnjih dana. Saznanja o različitostima i sličnostima pretocili su u videouratke i prezentacije. Uslijedio je piknik u dvorištu Škole i predah uz ručak. Popodne su

ostvarene i kreativne radionice kuhanja, plesanja, vezenja i informatike. Gosti su, između ostalog, naučili spravljati pljukance, kroštule i plesati balun!

Navečer je prigodnim programom obilježeno zajedništvo i uspješan projektni tjedan. Izmjenjivale su se plesne i pjevne točke s onima informativnije prirode. Naši su gosti imali prilike kušati i belgijske i danske delicije, ovom prigodom izložene na nacionalnim štandovima. Završetak večeri bilo je druženje uz domjenak, ugodno čavrljanje i ples.

Sedmoga dana Projekta, u petak rano ujutro, gosti iz Danske krenuli su svojim kućama, dok su belgijski prijatelji sudjelovali na satima Kemije i Latinskoga jezika. Prije ponovnoga odlaska u obitelji domaćina, u kojima će ostati sve do polaska svojim kućama u nedjelju, belgijski su prijatelji upoznali ljepote Pule.

Gosti iz Belgije i Danske iskazali su veliko zadovoljstvo sadržajima, organizacijom i gostoprimstvom te očekuju naše učenike iduće godine u svojim školama radi nastavka projekta razmjene učenika. (*Pazinski kolegij*)

SMETAJU LI KATOLICI U HRVATSKOJ?

Jedan njemački sudac drži u ruci raspelo koje je maloprije, kao predsjednik suda, skinuo sa zida sudnice. Dogodilo se to prigodom suđenja 21-godišnjem afganistanskom muslimanu. Taj je, navodno, dospio na sud jer je svojem prijatelju, koji se obratio na kršćanstvo, prijetio smrću. Sudac je svoju gestu obražložio riječima kako je mladom muslimanu htio dati do znanja da se u ovoj sudnici ne radi o nekom religijski motiviranom procesu, nego o postupku jedne ustanove koja je neovisna o bilo kakvim religijskim uvjerenjima ili osjećajima te, kao takva, samo provodi postupak neovisna utvrđivanja odgovornosti u jednoj državi u kojoj se nasilje i prijetnje smrću ne smiju tolerirati. Ova je scena izazvala žučne polemike, kako u medijima, tako u javnom mnjenju te je jedan poznati televizijski moderator izjavio: „Meni nije svejedno kada jedan sudac, koji mora poštivati odredbe Ustava države u kojoj djeluje, svojevoljno sa zida skida simbol naše kulture.“ Na drugoj strani svijeta Biskupska se konferencija Australije zalaže za stvaranje posebnoga zakona koji će svakome štititi vjersku slobodu. Tim bi zakonom kršćanima trebalo biti zajamčeno da smiju odbiti radnje na koje su prisiljeni važećim antidiskriminacijskim zakonima, a koje su u suprotnosti s njihovim vjerskim uvjerenjima. Tako bi bilo moguće da jedan maticar odbije sklopiti istospolni brak, ali i da vlasnik hotela ili restorana odbije iznajmiti prostor za proslavu takvoga braka. Tako bi vjerskim zajednicama bilo omogućeno da svoje prostore ne iznajmljuju osobama ili grupama koje djeluju ili žive u suprotnosti s temeljnim načelima kršćanske vjere. Vjerskim bi školama trebalo biti omogućeno ne primati na posao osobe koje žive i djeluju u očitom neskladu s načelima kršćanskog morala. Australski

biskupi smatraju da im sadašnji zakoni sve to ne omogućavaju.

Lekcija Emmanuela Macrona

Ovakvi događaji diljem civiliziranoga svijeta pokazuju da se ljudi itekako brinu za opstojnost kršćanstva i svega onoga što ono predstavlja. Čak je francuski predsjednik Macron, u prilično sekułariziranoj Francuskoj, održao govor u kojem je naglasio važnost katolicizma u Francuskoj, tijekom povijesti i danas. Govorio je poduzetnicima, intelektualcima i predstvincima raznih konfesija. „Francuska je angažmanom brojnih katolika postala jača“, naglasio je. Pogotovo su u novijoj povijesti katolići maksimalno sudjelovali u sudbonosnim događajima po državu, kao borci za oslobođenje Francuske, kao utemeljitelji Europske unije, kao angažirani sudionici sindikalnih aktivnosti. Francuski dnevnik „La croix“ prosuđuje da takav govor, maksimalno otvoren vjernicima i pogotovo katolici, već dugo godina nije održao nijedan državnik u Francuskoj. Štoviše, Macron je pojasnio što misli, pa kaže kako je on, kao čelnik države, „čuvat vjerske slobode“, ali i ne pomišlja sebe predstaviti kao promotora nekakvoga „državnog kulta“ u kojem bi neki novi republikanski „Credo“ zamijenio vjeru u Boga. Ne radi se samo o očuvanju korijena na kojima je Europa nastala, pojašnjava Macron, jer korijeni se mogu osušiti. Radi se o tome da katolicizam daje svojevrstan sok koji omogućava naciji da živi. Zato Macron zagovara veću prisutnost kršćana u svim javnim raspravama.

Hrvatska politika i katolicizam

Ovako razmišljaju ljudi diljem svijeta. U Hrvatskoj, međutim, ima novoprdošlih i novopečenih političara, koji su u svakom smislu riječi daleko ispod razine jednoga francuskog predsjednika, koji ne

trepnuvši okom, zagovaraju izbacivanje vjerouauka iz škole, raskidanje Ugovora sa Svetom Stolicom, stvaranje jednoga školskog kurikula koji će sustavno izbjegavati bilo kakvo spominjanje vjere, katolicizma ili Crkve, jednom riječju, izričito niječu bilo kakve zasluge koje su katolici imali na ovim prostorima stoljećima unatrag, a imaju ih i danas. Tako se nedavno izjašnjavao Davor Bernardić. Vizija takvih političara seže samo od posljednjih do sljedećih izbora, i ništa više od toga. Kod Macrona je jasno da mu je stalo do boljštka Francuske i francuskoga naroda. Kod ovih naših skorojevića isto je tako jasno da im je stalo samo do vlastite promidžbe... i do vlastitoga džepa. Podsećam da je Francuska daleko više sekularizirana nego Hrvatska. Volio bih čuti nekoga od relevantnih političara u Hrvatskoj koji će imati hrabrosti odati priznanje katolicima za očuvanje identiteta i baštine od kojih i na kojima mi danas živimo. Zajedno je Macronu trebalo puno više znanja i sposobnosti da bi došao na tako važnu političku dužnost u Francuskoj. Kod nas je očito dovoljno ustajno zasipavati javnost raznoraznim floskulama. Macron je ponosan na svoju državu i na svoj narod. Kod nas i država i narod „služe“ kao prikladno sredstvo za ostvarenje ciljeva koji vrijede jedino u pribavljanju moći i koristi povlaštenim pojedincima, grupama i strankama. Pa kada već toliko slušamo poruke iz Europske unije, barem pokušajmo od njih nešto i naučiti, čak i od onih koji nam se možda previše ne sviđaju. I to je znak zrelosti.

MJERODAVNOST, ISUSOVA

Sto je istina? pitao se Pilat, a pitao je i Isusa. Slušajući rasprave saborskih zastupnika, novinarskih komentatora, teologa i teologinja i "teologa" i "teologinja", stavnih i izmišljenih, "imenovanih i neimenovanih izvora", čitajući novine, portale itd., čovjek i čovječica ostaju ozbiljno zbumjeni. Što je istina? Ima li istine? Tko govori istinu? Ima li jedna istina ili ima svatko svoju istinu? Za nas katolike odgovor daje sam Isus Krist. On kaže: "Ja sam Put, Istina i Život." (Iv 14,6) Mi slijedimo Njega, slušamo Njega i Njegova Oca (zato nam je važan i Stari zavjet). I spremni smo zato podnosiću omalovažavanje, iskrivljavanje i podvale. Spremni smo na progonstvo. „Za Mateja i njegove čitatelje i slušatelje riječi o progonjenima zbog pravednosti imale su proročko značenje. One su za njih bile Gospodinovo ukazivanje na buduće stanje Crkve koje su oni doživjeli. Crkva je postala progonjena Crkva, progonjena "zbog pravednosti". "Pravednost" je u jeziku Staroga zavjeta izraz vjernosti Tori, izraz za vjernost Božjoj riječi, na koju su proroci uvijek iznova pozivali. Ona je naslijedovanje ispravna puta koji je Bog naznačio, čije su središte Deset zapovijedi. Novozavjetna riječ koja se podudara sa starozavjetnim pojmom jest "vjera". Vjernik je "pravednik" koji hodi Božjim putem (usp. Ps 1; Jr 17,5-8). Jer vjera je hodanje zajedno s Kristom, u kojem je ispunjen sav Zakon. Ona nas povezuje s pravednošću samoga Krista. Ljudi proganjeni zbog pravednosti jesu oni koji žive od Božje pravednosti – od vjere. (...) Stoga će u svim razdobljima povijesti biti progona zbog pravednosti. (...) Raspeti je Krist proganjeni Pravednik. Blaženstvo je poziv na naslijedovanje

Raspetoga, poziv upravljen pojedincu, kao i cijeloj Crkvi. (...) Sada njegovo "Ja", stajanje uz njegovu osobu, postaje mjerilo pravednosti spasenja. (...) Isus svomu "Ja" pripisuje mjerodavnost koju na sebe ne smije primjenjivati nijedan učitelj u Izraelu, nijedan učitelj u Crkvi. (...) On je sam odnosna točka ispravna života, sam je cilj i središte.“ (Benedikt XVI., Isus iz Nazareta 102 – 103) Ali, mnogi se hvataju tumačenja Isusa po svojoj volji i prema svojim nadražajima, "kako im šakljia uši". Namještaju si teze kako odgovara njihovim "idejama", njihovim "slikama", njihovim "tipovima", njihovim "projekcijama", njihovim "umjetničkim tumačenjima Isusa"... što sve ne mora imati veze sa stvarnošću. Tako da će se iz toga razloga (i ne znajući uvijek koliko su zaostali!) nesvesno vraćati davno "prožvakanim" i od Crkve odbačenim herezama, pojavu kojih, "u novom ruhu", prepoznaje papa Franjo: gnosticizam i pelagijanizam. I kako to konkretno izgleda? Ovako: tamo gdje mi "vidimo" opasnost, gdje mi "čitamo" gender ideologiju i čitamo što nam se s njom spremi ako ju prihvativimo, gdje mi – gledajući što se događa u Švedskoj, u Kanadi – "prorukujemo" da će se ubrzo i nama događati, oni kažu da nema ništa, da ne piše ništa i da se ne može zaključivati ništa, nema opasnosti, nema samouništenja, nema propadanja civilizacije...samo izmišljamo! A za ono što mi tvrdimo da je dobro, da je to naša tradicija, da su to naše vrijednosti, prokušane vrijednosti, da je to zdravlje, da je to opstanak našeg hrvatskoga naroda, opstanak obitelji, očuvanje (i prirodnog!) moralu, vjera i vjernost Isusu Kristu, to je po njima zaostalost, to je vraćanje u "srednji vijek",

to je nazadnost. A kad se uskoro sve te "prokazane opasnosti" budu ozakonjavale pod pritiskom Bruxellesa, tj. kad budemo morali mnogo toga prihvatiću kao normalno i kad se budemo bunili, oni će nam reći da moramo prihvati jer smo to potpisali. Gdje i kada? Pa onda kad smo potpisali Istanbulsku konvenciju. Ali, govorili ste da tako štitimo žene, a ne ovo na što nas sada silite. "Pisalo je to, samo vi niste znali čitati. Mogli ste pažljivije čitati", reći će nam, kao što kažu da su klijenti trebali pročitati one "sitno" i "nejasno" napisane nepovoljne klauzule u ugovorima za one nesretne kredite u "švicarcima" i one nečitko napisane napomene o kvaliteti proizvoda i jamstvu koji otkrivaju prikrivene i ozakonjene nezakonite malverzacije. Trebali su, a nisu, pa sad neka desetljećima trpe nepravdu, "sadašnje vlade ne odgovaraju za tuđu nepromišljenost" i nikako ne mogu naći "ni vremena ni alate" da to riješe. Tada neće ni pod koju cijenu priznati da su se pravili slijepi, da su namjerno "pogrješili", da su obmanjivali. Izmislit će neko sasvim drugo opravdanje, makar "ne držalo vodu", važno je da se "baci pjesak u oči" kako ne bismo uspjeli na vrijeme vidjeti istinu. Ali, sve će im to propasti! Pasti u vodu! Samo, šteta jadnoga naroda. Šteta vremena koje će izgubiti na nametnute gluposti! I za propadanje! A oni bi mu trebali služiti! Njegovu dobru! Njegovu spasu! Njegovu životu! Njegovu napretku, biološkom, kulturnom i duhovnom, a ne samo materijalnom, koji, uz svu knjizu kako se nema, ipak raste.

Blagoslov kapelice sv. Kristofora u Pamićima

Na sedmu vazmenu nedjelju, 13. svibnja 2018., Majčin dan i 101. obljetnicu Gospinih ukazanja u Fatimi župnik vlč. Jordan Rovis blagoslovio je novosagrađenu kapelicu koju je u Pamićima u čast sv. Kristofora podigla obitelj Pamić. Uz dvije crkve (sv. Leopolda i Kraljice Obitelji), to je četvrta kapelica u tome selu, a 118. u Župi sv. Mihovila u Žminju i jedina posvećena ovome svetcu. Želju za podizanjem kapelice obitelj Pamić imala je otkad su sagradili novu kuću. Tu je, osobito majčinu želju, gotovo sam proveo u djelu Andrej Pamić. Budući da je po profesiji vozač, a i današnji je čovjek stalno *na cesti*, najčešće u žurbi, kao titulara izabrao je sv. Kristofora koji je, između ostaloga, zaštitnik vozača i putnika. Kako je u tradiciji druge nedjelje svibnja hodočašće u crkvu sv. Marije Svetomore, a nakon mise blagoslov hodočasnika, vozača i automobila, blagoslov kapelice sv. Kristofora u Pamićima u popodnevnim satima bio je na tragu blagdana. Župnik je uvodno spomenuo nekoliko zanimljivosti iz života titulara kapelice. Sv. Kristofor bio je jedan od najpopularnijih svetaca u srednjem vijeku. Njemu u čast gradili su, kako na Istoku, tako i na Zapadu, brojne crkve i samostane. Primjerice, u hrvatskom nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke, u atriju crkve dočekuje nas velik kip sv. Kristofora. Na Istoku ga slave 9. svibnja, a na Zapadu 27. srpnja. Njegovo ime na grčkom glasi *Khrisstop*.

horos što u prijevodu znači *Kristonoša*, prema Hristos (Krist) i fero (nosim), onaj koji nosi Krista. Živo je u III. stoljeću u pokrajini Liciniji, današnja Mala Azija. Zaštitnik je vozača, putnika i svih onih koji obavljaju teške i opasne poslove. Svetoga Kristofora prikazuju kao diva koji opirući se o golem palmin štap, preko nabujale rijeke nosi na ramenu Dijete Isusa. Naime, prema jednoj pobožnoj tradiciji želio je pronaći najmoćnijega vladara na svijetu kojem bi služio i pokoravao se. U svom traženju, po savjetu sveta pustinjaka na kojeg se namjerio i koji ga pouči kršćanstvu, pomagao je ljudima prijeći nabujalu rijeku – prenosio je na ramenima ljude preko opasne rijeke. Došao mu je tako i dječačić s molbom da ga prenese prijeko. No, težina djeteta oko vrata postala je teška poput stijene i div se smatrao izgubljenim. Zavatio je Isusu i sretno stigavši na drugu obalu, dječak mu je otkrio: *na leđima nisi nosio samo čitav svijet, već i onoga koji ga je stvorio. Ja sam Krist, tvoj kralj.* Radostan što je napokon pronašao Gospodara kojeg je tražio, stao je obilaziti gradove i tješiti proganjene kršćane. Župnik je čestitao mlađom majstoru Andreju i obitelji Pamić na lijepu zdanju. Kapelica je vješto *utkana* u dvojni zid s desne strane njihova dvorišnog ulaza i ograćena predprostorom. Nosi natpis koji se najčešće može naći pod slikom/likom sv. Kristofora ili na ulazima u srednjovjekovne gradove koji su nerijetko imali svetčev prikaz, a glasi:

„*Tko pogleda lik sv. Kristofora, toga dana neće ga shrvati nikakva nemoć.*“ Neka bude podsjetnik i vama, svima onima koji će k vama doći, svim prolaznicima na duhovne vrjednote, poziv na molitvu, poziv na naslijedovanje svetaca, onih koji su Krista vjerno slijedili, istaknuo je župnik Rovis prilikom blagoslova novoga kipa i kapelice. Inače, to je druga blagoslovljena kapelica u tekućoj godini, a u pripremi je knjiga o svim kapelicama Župe sv. Mihovila, podsjetio je vlč. Rovis. Nakon obreda blagoslova obitelj je u svom dvořištu okupljene vjernike počastila pićem i kolačima. Ujedno, svi su sudionici kao uspomenu dobili spomen-sličicu s prikazom novoblagoslovljene kapelice sv. Kristofora. (np)

Obilježena 98. obljetnica rođenja bl. Miroslava Bulešića

ČABRUNIĆI U subotu, 12. svibnja 2018., u selu Čabrunići, nedaleko Svetvinčenta, na mjesnom je trgu, nadomak rodne kuće bl. Miroslava Bulešića, misnim slavljem obilježena 98. obljetnica rođenja toga našeg najmlađeg blaženika.

Misno je slavlje ispred kapelice koju su Blaženiku u čast nakon beatifikacije podigli njegovi sumještani, predvodio generalni vikar Porečke i Pulsko biskupije mons. Vilim Grbac. On se na početku misnoga slavlja prisjetio kako je u svome rođnome selu Lanišće još kao malo dijete slušao o tražićnom događaju ubojstva svećenika Miroslava Bulešića u kolovozu 1947. godine i kako je cijelo selo bilo obilježeno tim strašnim događajem. Generalni je vikar u prigodnoj homiliji istaknuo kako je bl. Miroslav Bulešić bio, uz mnoge druge vrline koje su ga krasile, i veoma odgovoran, u svim službama koje je obavljao.

Ono što su neki smatrali strogošću, bila je samo njegova posvećenost i odgovornost kojom je pristupao povjerjenim mu službama, pa je tek temeljem toga to očekivao i od drugih. Nikada nije sebi pripisivao nikakve zasluge, a svoj je život i poslanje živio dosljedno, istaknuo je mons. Grbac. U Buzetu je bio spremjan braniti svetohranište i svojim životom; mi danas svoju vjeru ne moramo braniti krvlju, ali itekako možemo svoje kršćansko uvjerenje pokazati živeći prema onim istim vrednotama koje je on branio životom, živeći poštano, u skladu s Kristovim naukom i birajući uvijek biti na strani Istine, čak i onda kada nam to donosi poteškoće u suvremenom mentalitetu. Moramo, poput bl. Miroslava, požrtvovnošću za drugoga u svakidašnjem životu svjedočiti svoju vjeru, biti ono zrno koje umire da bi dalo obilat rod. Okupljenim mještanima Bulešićeva rodnoga sela mons. Grbac poručio je neka budu ponosni na taj veliki primjer i uzor, koji nas uvi-

jeck iznova nadahnjuje. Daj, Bože, da bi bl. Miroslav govorio i nama danas, gdje god jesmo, gdje god živimo. Ne samo da bismo se tek povremeno sjetili toga Blaženika nego da bismo dosljedno živjeli svoju vjeru; najljepši i najveći spomen jest upravo to da dosljedno živimo svoju vjeru, da sada i ovdje budemo svjedoci svoje vjere, najprije u svojoj obitelji i svojoj kući, u svome svakidašnjem okruženju, da tu budemo svjedoci vjere živeći za prave, istinske vrijednosti. To je najljepši spomen koji možemo dati i Miroslavu Bulešiću i mnogima koji su prije nas živjeli i ostavili iza sebe dobar primjer i uzor, zaključio je mons. Grbac. Na kraju misnoga slavlja prigodne zahvale predvoditelju i okupljenima uputio je župnik Svetvinčenta, župe kojoj Čabrunići pripadaju, vlč. Darko Zgrablić. Oko oltara posluživao je đakon Damir Štifanić. (Tiskovni ured PPB)

DOBRILIN KUTAK

(Koristi se knjiga "Biskup dr. Juraj Dobrila: Spomen-knjiga" Pazin.
Josip Turčinović. 2012.)

„Svoju ljubav do siromašnog istarskog seljaka pokazuje opet biskup godine 1879., kad je Istru pritisnuo glad. Dobrila bijaše prvi, koji je pružio istarskom seljaku pomoćnicu ruku. Nekim je darovao oveću svotu novca, da si nabave žita i druge potrebite hrane, a opet drugim nemogućnijim seljacima posudio je novaca bez kamata samo da ne padnu u pandže istarskih luhvara. Tom prigodom pisao je biskup Dobrila na sve strane, gdje je imao imućnih znanaca i prijatelja. Obratio se molbom na poznate rođoljube slavenske kao: na Hrvate u Banovini, na braću Slovence i Čehe i doista je taj njegov trud bio okrunjen predobrim uspjehom. Odazvali su se najprije Hrvati, za tim braća Slovenci i Česi, a i mnoge imućne ličnosti dostavljale su direktno biskupu svoje prinose uz želju, da on poslane milodare razdijeli, kako se njemu najbolje sviđa. Trebalo bi pročitati "Našu slogu" od g. 1879. i 1880. da se vidi, koliko je turkinje, žita i krumpira porazdijelio među narod. Narod je blagoslovio dobročinitelje. Prvi pak i glavni pokretač plemenitog poduzeća bio je biskup Dobrila.“

Priroda govori o Bogu

(iz *Katekizma Katoličke Crkve*)

31 Budući da je stvoren na sliku Božju i pozvan da upozna i ljubi Boga, čovjek koji Boga traži, otkriva neke "putove" da bi došao do spoznaje Boga. Oni se također nazivaju "dokazima za opstojnost Božju", ne u smislu prirodoslovnih dokaza, već u smislu "konvergentnih i uvjerljivih obrazloženja" koja nam omogućuju doći do prave sigurnosti. Ti "putovi" koji nas približuju Bogu imaju kao ishodišnu točku stvorenje: materijalni svijet i ljudsku osobu.

32 *Svijet*. Polazeći od gibanja i nastajanja, iz kontingenčije, iz reda i ljepote svijeta može se spoznati Boga kao izvor i svrhu svemira. *Sveti Pavao s obzirom na pogane tvrdi*. "Što se o Bogu može spoznati, očito im je: Bog im je očitovao. Uistinu, ono nevidljivo njegovo, vječna njegova moć i božanstvo, onamo od stvaranja svijeta, umom se po djelima vidi (Rim 1,19-20). Sveti Augustin kaže: 'Ispitaj ljepotu zemlje, mora, prorijeđena i svugdje prisutna zraka; ispitaj ljepotu neba (...), ispitaj sve te stvari. Sve će ti odgovoriti: Gledaj nas samo i promotri kako smo lijepi! Njihova je ljepota kao njihov hvalospjev ('confesio'). No, ta stvorenja, tako lijepa, a ipak tako promjenjiva, tko ih je stvorio ako ne netko tko je lijep ('pulcher'), a nepodložan mijeni?"

33 Čovjek. Svojom otvorenošću prema istini i ljepoti, svojim smislom za moralno dobro, svojom slobodom i glasom savjesti, svojom čežnjom za beskonačnim i za srećom čovjek postavlja pitanja o Božjoj opstojnosti. U svemu tome on zamjećuje znakove vlastite duhovne duše. Budući da je "klica vječnosti što je u sebi nosi, nesvediva na samu materiju", čovjekova duša može imati svoje podrijetlo samo u Bogu.

2500 Činjenje dobra popraćeno je darom duhovnoga užitka i moralnom ljepotom. Isto tako, istina nosi sa sobom radost i sjaj duhovne ljepote. Istina je sama po sebi lijepa. Čovjeku obdarenu umom potrebna je istina riječi, razumski sadržaj spoznaje stvorene i nestvorene stvarnosti, ali istina može naći i drugih, dopunskih izražajnih oblika ljudskih, osobito kada treba dočarati ono što je u njoj neizrecivo, dubine ljudskoga srca, uzdignuća duše, Božji misterij. I još prije nego se objavi čovjeku riječima istine, Bog mu se objavljuje sveopćim govorom stvorenoga, djela svoje riječi, svoje Mudrosti: red i sklad svemira – što znaju otkriti i dijete i znanstvenik, "jer prema veličini i ljepoti stvorova možemo po sličnosti razmišljati o njihovu Tvorcu", "jer stvorio ih je sam Tvorac ljepote." (Mudr 13,3)

1730 Bog je stvorio čovjeka razumnim, udjelivši mu dostojanstvo osobe obdarene inicijativom i gospodstvom nad svojim djelima. "Bog je htio čovjeka prepustiti u 'ruke njegove vlastite odluke' (Sir 15,14), tako da sam od sebe traži svoga Stvoritelja i da slobodno prijedajući uza nj dođe do potpunoga i blaženog savršenstva."

366 Crkva uči da Bog svaku duhovnu dušu neposredno stvara, da dušu ne "proizvode" roditelji i da je duša besmrtna. Ona ne propada kad se tijelo odvaja smrću i ponovno će se ujediniti s tijelom u konačnom uskrsnuću.

34 Sveti i čovjek svjedoče da nemaju u sebi samima ni svoj prvi uzrok ni svoj zadnji cilj, nego da imaju udjela u Biću koje nema ni početka ni svršetka. Tako, ovim različitim "putevima" čovjek može spoznati da postoji neka stvarnost, koja je prvotni uzrok i zadnja svrha svega, "a što svi nazivaju Bogom."

35 Čovjek ima sposobnosti koje mu omogućuju da upozna opstojnost osobnoga Boga. Ali da bi ušao u neki odnos prisna prijateljstva s Bogom, Bog se htio čovjeku objaviti i dati mu milost da tu Objavu u vjeri prihvati. "Dokazi" za opstojnost Božju, međutim, mogu pripraviti na vjeru i dovesti do zaključka kako se ona ne protivi ljudskom razumu.

159 Vjera i znanost. "Iako vjera stoji iznad razuma, između vjere i razuma ne može biti pravog neslaganja: jer isti Bog, koji objavljuje tajne i ulijeva vjeru, stavio je također u ljudski duh svjetlo razuma; a Bog ne može zanijekati samoga sebe, niti istinito (može) ikad proturječiti istinitom." "Stoga se metodičko istraživanje ni u jednoj struci, ako se vrši doista znanstveno i po moralnim načelima, nikad neće stvarno protiviti vjeri, jer profane i vjerske zbilje imaju izvor u istome Bogu. Štoviše, onoga koji nastoji ponizno i ustajno prodrijeti u tajnu stvari, njega, a da toga i nije svjestan, kao da vodi ruka Boga, kojim sva bića uzdržava i čini da budu ono što jesu." (Pripremio Bib)

U Vodnjanu održan 22. Dječji festival duhovne glazbe „Iskrice“

Ovogodišnji festival, održan u subotu, 5. svibnja 2018., pod geslom „Isus, nada mladih!“, okupio je 14 dječjih zborova, 11 iz Porečke i Pulsko-biskupije i 3 iz Riječke nadbiskupije, nastupilo je sveukupno oko 320 mališana.

Sveukupni su pobijednici 22. Iskrice mali pjevači zbora Osnovne škole Sveti Matej Viškovo novom skladbom „Putem nade“, pod vodstvom voditeljice Ivane Marčelja. Tekst pobjedičke pjesme napisala je Mirela Tuhtan, glazbu Ivana Marčelja, a autor je aranžmana Aleksandar Valenčić. Solistica na nastupu bila je Ana Jurišić, učenica 6. razreda. Festival je započeo okupljanjem u vodnjanskoj župnoj crkvi sv. Blaža gdje je sudionicima riječ pozdrava uputio vodnjanski župnik Marijan Jelenić. Nakon blagoslova s Presvetim, mali su se pjevači u procesiji uputili prema Nacionalnom trgu. Onde su se, nakon otpjevane himne Iskrice nazočnima obratili predstavnici gradskih i crkvenih vlasti. Uime gradonačelnika Vodnjana Claudija Vitasovića pozdrave okupljenima uputio je ravnatelj vodnjanske osnovne škole Corrado Ghiraldo. Uime organizatora, Hrvatskoga katoličkog zbora „MI“, Osnovne zajednice Vodnjan, skupu se obratila Melita Balaković. Ispred Porečke

i Pulsko-biskupije i vodnjanske Župe sv. Blaža skup je pozdravio mjesni župnik vlč. Jelenić. On je istaknuo kako je dosad, tijekom 21 godine održavanja Iskrice, na tom glazbenom događaju nastupilo oko 11 000 djece. Podsjetio je da je Festival od samoga početka stavljen pod moćnu zaštitu nebeskoga zagovornika, sluge Božjega Egidija Bulešića. Župnik je potom argumentirao i geslo ovogodišnjega festivala „Isus nada mladih!“, istaknuvši kako u svim razočaranjima suvremenoga života mladih, Isus je taj koji pruža najbolju nadu.

Revjalni dio i literarni natječaj

Nakon natjecateljskoga dijela, dok je prosudbeno povjerenstvo odlučivalo, u revjalnom dijelu, nizom poznatih duhovnih uspješnica nastupile su sestre Marija i Katarina Smoljan. Već niz godina u sklopu Iskrice održava se i literarni natječaj *Egidije Bulešić*. Ove je godine na Natječaj pristiglo 5 radova, 4 iz Osnovne škole Milana Šorga iz Oprtlja i jedan iz Osnovne škole Sveti Matej Viškovo. Svima je za sudjelovanje dodijeljena jednakna prigodna plaketa. Tema ovogodišnjega literarnog natječaja bila je „Život mladih u budućnosti“.

Zborovi u više kategorija

Zborovi su za svoje nastupe nagrađivani u više kategorija: Posebna nagrada „Egidije Bulešić“ za promicanje dječje duhovne glazbe, nagrade za izvedbu poznatih duhovnih skladbi u kategoriji župnih i školskih zborova, nagrade za najbolji tekst, glazbu i aranžman i nagrade za izvedbu novih skladbi u kojoj su nagrađeni zasebno zborovi osnovnih škola i župa Istarske i Primorsko-goranske županije. U kategoriji Posebne nagrade „Egidije Bulešić“ za promicanje dječje duhovne glazbe trećeplasirana je Vokalna skupina „Mladi sv. Jurja“ izvedbom poznate skladbe „O ljubavi ja pjevam“ pod vodstvom Vesne Drndić. Drugo su mjesto osvojili „Tići sv. Ivana“ iz pulsko-župe sv. Ivana Krstitelja pjesmom „Riječ je tijelom postala“ pod ravnateljem Dolores Biasiol Vojnić, a prvo je mjesto pripalo Dječjem zboru Župe sv. Roka iz Galižane s voditeljicom Katarinom Knežević za nastup pjesmom „Sono qui a lodarti / Ti svjetlo svijeta“. Treće mjesto u kategoriji izvedbe poznatih skladbi među osnovnim školama osvojio je Zbor Osnovne škole Veruda iz Pule pod vodstvom Gabriele Glad – Vuković za nastup pjesmom „Prinosimo kruh“. Drugo je mjesto pripalo Zboru Osnovne škole Tar – Vabriga koji vodi Sandra Milotić Macan za izvedbu pjesme „Light of the

world / Ti svjetlo svijeta“. Prvoplasirani je Zbor Osnovne škole Vodnjan koji je pjesmu „Isus premješta planine“ izveo pod vodstvom Bogdana Fabrisa. Treće mjesto u kategoriji izvedbe poznatih skladbi među župnim zborovima osvojio je Zbor „Marijine zvjezdice“ iz Svetoga Petra u Šumi pod vodstvom Mauricija Zovića za nastup pjesmom „Gospodine, trebam te“. Drugoplasirani je Zbor „Egidije Bulešić“ vodnjanske Župe sv. Blaža koji je pod ravnjanjem Natali Smoljan izveo pjesmu „Glasnik velikoga kralja“, a prvo mjesto u toj kategoriji osvojio je Zbor „Mali sv. Jurja“ iz župe Stari Pazin, koji vodi Vesna Drndić, za nastup pjesmom „Hvala“.

Nagradu za najbolji tekst među novim skladbama osvojila je pjesma „Krunica u bakinoj ruci“ koju je izveo Zbor „Ljiljani“ iz riječke Osnovne škole Turnić. Autorica je teksta Natalija Đambo. Nagradu za najbolju glazbu osvojila je pjesma „Isus naša nada“ u izvedbi Zbora „Nebeske iskrice“ iz riječke Župe sv. Mateja Viškovo. Autorica je glazbe voditeljica zbora Ivana Marčelja. Nagradu za najbolji aranžman, među novim i poznatim skladbama, osvojila je pjesma „Light of the world / Ti svjetlo svijeta“ u izvedbi Zbora Osnovne škole Tar Vabriga. Aranžman potpisuje voditeljica zbora Sandra Milotić Macan. Prvoplasiran u kategoriji novih skladbi u izvedbi školskih zborova Istarske županije jest Zbor „Angeli bianchi“ iz Talijanske osnovne škole Edmondo De Amicis iz Buja za pjesmu „La notte di attesa“ za koju je tekst i glazbu napisala voditeljica zboru Vesna Jugovac Pavlović. Drugo su mjesto osvojili združeni zborovi Osnovne škole Ivan Filipović iz Barbana i Osnovne škole Petra Studenca iz Kanfanara pjesmom „Andele čuvare“ za koju je tekst napisao vodnjanski župnik Marijan Jelenić, glazbu Melita Griparić, a aranžman potpisuje voditeljica zboru Sanja Knezović Tomišić. Pjesma „Krunica u bakinoj ruci“ koja je nagrađena posebnom nagradom za najbolji tekst nove skladbe, autorice Samante Đambo, ujedno je Zboru „Ljiljani“ iz Osnovne škole Turnić, pod vodstvom voditeljice Vesne Rabak, donijela i treće mjesto u kategoriji izvedbe novih skladbi među župnim i školskim zborovima Primorsko-goranske županije. Drugo mjesto u toj kategoriji pripalo je Zboru „Nebeske iskrice“ iz Župe sv. Matej Viškovo, pod vodstvom voditeljica Ivane Marčelja i Ljilje Ivkić, za izvedbu pjesme „Isus, nada naša“, a prvoplasiran u kategoriji izvedbe novih skladbi među školskim zborovima Primorsko-goranske županije jest Zbor Osnove škole Sv. Matej Viškovo, s voditeljicom Ivanom Marčelja, za izvedbu pobjedničke pjesme „Putem nade“. (Tiškovni ured PPB)

Proslava sv. Florijana i Dana istarskih vatrogasaca

GROŽNJAN U organizaciji Vatrogasne zajednice Istarske županije, JVP Umag i DVD Buje, u Grožnjanu je 12. svibnja održana svečanost u čast Sv. Florijana i Dana istarskih vatrogasaca, koja je započela svečanom procesijom u kojoj su, uz zvuke Limene glazbe Babići, sudjelovali vatrogasci javnih vatrogasnih postrojbi, dobrovoljnih vatrogasnih društava iz Istre, vatrogasci iz Slovenije i Italije, gosti iz vatrogasne zajednice Primorsko-goranske županije, predstavnici Istarske županije, općina i gradova, pomladak DVD-a Buje, mještani i drugi gosti. Zbog lošega vremena svečana sveta misa održana je u župnoj crkvi sv. Vida, Modesta i Krešencije u Grožnjanu, a tijekom mise molilo se i za pokojne vatrogasce koji su stradali prigodom spašavanja ljudi i imovine. Euharistijsko je slavlje predvodio mons. Vilim Grbac, generalni vikar Porečke i Pulske biskupije, a koncelebrirali su svećenici: Vladimir Brizić, župnik u Bujama, Antun Tonči Jukopila, župnik u Oprtlju, Miroslaw Paraniak, grožnjanski župnik, i vlč. Luka Pranjić, župnik u Novigradu. U propovijedi je prečasni istaknuo vrline svetoga Florijana koji je bio kršćanin iako je bio rimski vojnik. Odlučio je biti prezren, ismijan, ostati vjeran Bogu, Isusu Kristu, po cijenu života, odbio je

progoniti kršćane i poručio caru da je spremjan doživjeti sudbinu namijenjenu drugim kršćanima. Bio je svjestan da postoje vječna načela od kojih čovjek ne smije odustati, kojima se ne može trgovati. Prije svega tu je ljubav prema bližnjemu. „Sv. Florijan pokazao je da se za vrijednosti isplati umrijeti, pokazao je hrabrost koju i vi pokazuјete svima, dajući primjer drugima. I vaše je poslanje takvo, izlažete se opasnosti da biste pomogli drugima, žrtvujući se za ljudske i druge vrijednosti, da bi drugima bilo bolje“, portučio je vatrogascima mons. Grbac dodajući kako je vrlo lijepo što se tako časna dužnost i poslanje kakvo je vatrogastvo prenosi na mlade. Kad su vatrogasci odlučili uzeti sv. Florijana za svoga zaštitnika, prepoznali su u njemu cijelovitu osobu, primjer vjere i solidarnosti, poput spremnosti i solidarnosti vatrogasaca, koja se ubraja u uzore humanosti, dobrote i nesebičnosti. Kršćani u tim vrlinama vatrogasne službe prepoznaju Isusove zapovijedi ljubavi prema bližnjemu. Okupljenima su se obratili županijski vatrogasni zapovjednik Dino Kozlevac, grožnjanski načelnik Claudio Stocovaz, župan Istarske županije Valter Flego i predsjednik DVD-a Buje Goran Rašić. Zajedničko je druženje nastavljeno u Marušićima. (Valerija DM)

U crkvi bl. Miroslava Bulešića misa obljetnice rođenja

U Valbandonu, nedaleko Fažane, u crkvi bl. Miroslava Bulešića u nedjelju, 13. svibnja 2018. svečanim je misnim slavlјem obilježena 98. obljetnica Blaženikova rođenja. Misno slavlje predvodio je vicepostulator kauze za kanonizaciju vlč. Ilija Jakovljević.

Predvoditelj je na početku misnoga slavlja podsjetio da se toga dana, osim VII. vazmene nedjelje, ujedno obilježava i blagdan Gospe Fatimskog, obljetnica atentata na sv. papu Ivana Pavla II., Dan sredstava društvenih komunikacija te Majčin dan. Propovjednik je podsjetio na ratne povijesne okolnosti fašističke okupacije u kojima je 13. svibnja 1920. godine rođen i djetinjstvo proživio bl. Miroslav, naglasivši kako su to bile teške godine „kad je talijanska vlast ognjem i mačem uništavala hrvatski identitet Istre, kad su na silu mijenjana imena i prezimena, a hrvatski svećenici protjerivani iz Istre te zatvarane hrvatske škole. U takvom okruženju raste i živi

dječak Miroslav. Duhovne i intelektualne sposobnosti mladoga Miroslava otkriva veliki svećenik Ivan Pavić, koji ga šalje u sjemenište. Miroslav, iako još dječak, čuva u sebi one nacionalne vrijednosti koje mu je u dušu utkala njegova obitelj.“ Spominjući se Majčinoga dana, vlč. Jakovljević istaknuo je kako je veliku ulogu u Blaženikovu životu imala njegova majka, kojoj nije bilo nimalo lako, ali je imala pouzdanje u Boga. „Ni vama, drage majke, nije danas lako, ali bit ćete uspješne onoliko koliko budete duhovno snažne. Onoliko koliko vam uzor bude Isusova Majka, osobito u trenutcima kad vam ‘mač bude probadao srce’, a od vas se bude tražilo da praštate i ljubite. Samo s Marijom moći ćete izvršiti svoje poslanje“, rekao je propovjednik obraćajući se nazočnim majkama. I bl. Miroslav, kako čitamo u njegovu duhovnu dnevniku, sve je u životu povjeravao Marijinu zagovoru. Započinjući pripravu za subđakonat, bl. Miroslav piše: „Sveta Marijo, u twoje ruke stavljam sinovski svoje djelo, veliko djelo. Ti mi isprosi od svojeg Sina sve milosti potrebne da mogu vjerno izvršiti

i odlučiti i obdržavati ono što mi ne bude više moguće opozvati. Pomozi mi, Majko, pomozi“, istaknuo je propovjednik.

Crkva slijedi Evanđelje i kleći pred Bogom!

„Blaženi je Miroslav u svome Duhovnome dnevniku o svom 25. rođendanu zapisao: ‘Smućujem se sam u sebi, kad pomislim na premnoge milosti, što si mi Ti o Bože, kroz te godine podijelio: kad si me dao na svijet, kad mi podijelio svoj život u sv. krštenju, obnovio ga i povećao ga u sv. isповijedi i pričesti, kad si me pozvao za svoga svećenika. Sve si mi dao. Što mogu kazati da je moje? Ništa, osim grijeha....Prikazat će sv. misu za se, da Ti se zahvalim na svemu, da Ti zadovoljim za grijehu, da Te molim da mi podijeliš svoje milosti da mogu u dobroti uzgajati i spašavati duše, da se ja mogu očuvati uvijek od smrtnog grijeha’, citirao je vicepostulator te istaknuo: „Svećeniku Miroslavu stalo je do spasenja povjerenih mu duša i da se očuva od smrtnoga grijeha, da spasi što više duša u vrijeme rata. Miroslav se

nalazi na udaru triju bezbožnih režima: fašizma, komunizma, nacizma. Fašizam mu je pokušao oduzeti pravo na jezik i nacionalnost. Nacizam slobodu, a komunizam mu je oduzeo život. Pa se čovjek danas pita: 'Ima li išta sveto kod tih triju režima?' Ništa! Bl. Miroslav bio je izložen svim trima režimima, svi su mu prijetili, ali on nije ni pred jednim kleknuo, već samo pred svojim Bogom. To je njegova veličina i zato je smetao. I danas bi neki naši političari željeli da Crkva, vjernici predvođeni svojim pastirima, kleči pred njihovim likom i programima, ali zaboravljuju da Crkva slijedi Evandelje, a kleči pred Bogom", naglasio je vlač. Jakovljević. „Ako Crkva kaže: 'Ne!' Odmah joj se prijeti. I zanimljivo je da ta prijetnja ide i iz Istre, one Istre u kojoj je Crkva očuvala hrvatski identitet. Iz one Istre gdje su svećenici antifašisti mons. Božo Milanović, mons. Josip Pavlišić, bl. Miroslav Bulešić, zajedno s drugima, dali najveći obol da Istra bude u sklopu matice Hrvatske. Naši političari u Istri gotovo da se srame spomenuti bl. Miroslava Bulešića, mons. Milanovića. Oni se diče onima koje je povijest osudila. Međutim, ne treba se bojati prijetnji. Bl. Miroslav uči nas: 'Oče, nek se vrši volja Tvoja. Nek mi bude to na poniženje i na spasenje. Tebi, Bože, preko Tebe, Majko, prikazujem i tu žrtvu. Teško mi je, a Tebi će biti draga. Hvala ti, Bože, što si to dozvolio. To me nuka, da se što više Tebi približim'', citirao je propovjednik. „Bl. Miroslav nije se mogao odreći Evandelja da bi se svudio nekoj vlasti, nije se mogao odreći svoje savjesti da bi pogazio Deset Božjih zapovijedi, nije mogao pogaziti Isusovo milosrde i zapovijed ljubavi da bi nakon rata kaljao svoje ruke optužujući druge ili ubijajući kako su mnogi činili. On to nije mogao. Ali je mogao, jer je molio da ga Bog učini dostoјnim, podnijeti mučeničku smrt. Bilo mu je bliže mučeništvo nego izdaja.

„I danas bi neki naši političari željeli da Crkva, vjernici predvođeni svojim pastirima, kleči pred njihovim likom i programima, ali zaboravljuju da Crkva slijedi Evandelje, a kleči pred Bogom”, naglasio je vlač. Jakovljević. „Ako Crkva kaže: 'Ne!' Odmah joj se prijeti. I zanimljivo da ta prijetnja ide i iz Istre, one Istre u kojoj je Crkva očuvala hrvatski identitet. Iz one Istre gdje su svećenici antifašisti mons. Božo Milanović, mons. Josip Pavlišić, bl. Miroslav Bulešić, zajedno s drugima, dali najveći obol da Istra bude u sklopu matice Hrvatske. Naši političari u Istri gotovo da se srame spomenuti bl. Miroslava Bulešića, mons. Milanovića. Oni se diče onima koje je povijest osudila.

Međutim, on je mučeništvo video kao potpuno predanje Bogu, a ne kao ljudski neuspjeh", istaknuo je vicepostulator te pozvao okupljene: „Molimo da i mi kao ljudi i vjernici budemo spremni na žrtvu, a iznad svega da oprostimo drugima.“

Daj mi da tražim samo ono što Ti hoćeš!

„Kad nam je teško, sjetimo se Isusove Majke pod križem, ali i Miroslavove majke u Lanišću kojoj nisu dopustili da dostoјno sinu sahrani u Svetvinčentu“, nastavio je vlač. Jakovljević. „Koju su bol proživljavale ove dvije majke, najbolje one znaju. Miroslavova je majka godinama molila komunističke vlasti da joj dopuste da prenese zemne ostatke svog sina u Svetvinčenat i tek nakon 11 godina od krvavoga ubojstva bit će joj dopušteno, ali na grobu nije smjelo pisati njegove ime i prezime. Na današnji dan, točno prije 60 godina, tijelo bl. Miroslava

bilo je preneseno u Svetvinčenat. Kad je ostvarila tu želju, Mirova je majka umrla. Miroslav se u Čabrunićima rodio za ovaj svijet. U Lanišću bio je ubijen od ovoga svijeta, a danas Crkva u Svetvinčentu Bogu zahvaljuje za njegovo novo rađanje za nebo u mučeništvu.“ „Draga braćo i sestre, onaj tko nema vjere, reći će kako je tragično završio život bl. Miroslava. Mi koji vjerujemo reći ćemo kako je bl. Miroslav svetački živio i na najbolji se način rodio za nebo – mučeništvom. Na taj način mi možemo i danas gledati životni put svakoga pojedinca. Samo je važno da svatko od nas prepozna svoj *kairos* i da odgovori spremno. Molimo i mi danas riječima bl. Miroslava: 'O moj Bože i moj Stvoritelju, daj mi da upoznam svoje određenje, svoj divni, časni i uzvišeni cilj, koji jest: Tebi da služim, u službi tako velikog i ujedno tako milostivog Gospodara kao što si Ti. Ali i pouči me, kako ću uvijek vršiti Tvoju svetu volju ne pazeći na svoju vlastitu želju, na svoje samoljublje, niti na svoju sjetilnost. Daj mi da tražim samo ono što Ti hoćeš, i tako spasim svoju neumrлу dušu! Djevice Marijo, Majko moja, daj mi pomoći u poznavanju volje Božje. Daj mi milost od Boga kojom mogu samo Bogu služiti i hvaliti ga. Daj da postanem vjeran službenik Božji. Da ne tražim sebe, nego samo Boga u svemu i u svima. Pomozi mi, pomozi. Svi sveti i svetice Božje, molite se Bogu za mene!“ zaključio je vlač. Jakovljević citirajući Blaženika.

Misno je slavlje snimala ekipa županijske televizije TV Nova koja svake nedjelje snima i u poslijepodnevnim satima emitira snimku mise iz neke crkve s područja Porečke i Pulskog biskupija. Misu je pjevanjem uzveličao Zbor Župe sv. Kuzme i Damjana iz Fažane. (www.biskupija-porecko-pulska.hr)

Foto vijest

Duhovsko bđenje u rovinjskoj župnoj crkvi sv. Eufemije, u subotu, 19. svibnja 2018., ovo je godine predvodio o. Gaudencije Vito Spetić, OSPPE, pavlin iz Svetog Petra u Šumi.

U tom, u toj župi već tradicionalnom bđenju, i ove su godine okupljeni vjernici, za blagdan Pedesetnice mogli pripraviti pristupanjem sakramenu pomirenja, klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, slušanjem prigodne kateheze te sudjelovanjem na euharistijskom slavlju. (foto: Župa Rovinj)

VELIKA I MALA KATOLIČKA ISTINA

Velika istina katoličke vjere najjača je u malim istinama katoličke vjere. Veliki sustavi koji imaju pretenziju da su jedini istiniti, uvijek se slome na malim istinama. Komunizam je bila velika pretenzija, ali se u malim stvarima potpuno pokazao neistinitim. Velika borba za radnička prava završila je u slijepoj ulici ukinutih milijun malih radničkih prava. Sva su prava imali oni koji su pripadali komunističkoj partiji, a sva su prava ukinuta onima koji se nisu slagali s partijom. Svi su morali biti za bratstvo, ali na silu. To je laž. Ne može nitko biti brat drugom preko sile. I jedinstvo je bilo lažno. Cijela je svakodnevna stvarnost bila lažna. Katolička je istina naravna. Nije ni protiv čega što je prirodno u čovjeku i kulturi. Katolici se groze na homoseksualizam. Zar nije ogavno da muškarac leži s muškarcem? Katolici su protiv abortusa. Zar nije strašno da otac i majka ubijaju dijete koji su sami stvorili? Dijete je potpuno *nemoćno*. Nevino. Gola žrtva. Stvoreno je i ubijeno. Katolička Crkva kaže istinu. Nitko nema vlast nad tuđim životom. Drugoga, posebno najmanjega, treba ljubiti, ne ubiti. Katolici su da svi budu braća. Ali dragovoljno. Brat je onaj koji slobodno ljubi i poštaje drugoga čovjeka. Katolici kažu da je razboritost najvažnija ljudska kreplost. Nerazborit čovjek u svemu po-

stupa krivo. To je točno. Pretjerivanja nikomu nisu draga niti su normalna. Katolici su umjereni. Općenje prije braka nije logično. Čemu onda brak? Ako se već opći, brak ne bi trebalo ni sklapati. Čekanje prije braka, općenje u braku. To je pametno i jedino istinito. Umjetna oplodnja uključuje treću osobu u bračni čin i rađanje čovjeka. Ako već treći, liječnik, ulazi u to, onda bi i on trebao biti dio braka i obitelji. Logično je da samo otac i majka stavaraju dijete. Ono je plod njihove ljubavi. Što ima raditi treća osoba? *Dostojanstvu* djeteta pripada da je rođen u činu ljubavi, a ne u laboratoriju. To je normalno. U epruveti se ništa ne može kontrolirati. Tko zna što treća osoba može učiniti. Nitko nema jamstvo. Neki su varali bračne parove i oplodivali ih tuđim sjemenjem. Kasnije su bile tragedije. Samo muž i žena žive u potpunom povjerenju i ljubavi jedno prema drugome. Svi se drugi moraju *udaljiti* od njih. Njih će dvoje biti jedno tijelo. Stoga će muškarac i žena ostaviti oca i majku. I sve ostale. To je normalno. Katolička je Crkva logična do kraja. Normalno je da čovjek mora *živjeti po savjesti*. Mnogi danas preziru savjest. Život bez savjesti opasan je i opak. Život po savjesti daje vedrinu i mir. To je dokazano. Laž je tomu se protiviti. Ovo su samo neke od malih istina koje nosi Katolička Crkva.

One su dokaz za velike istine vjere. Ono što je istinito u malom, sigurno je istinito i u velikom. Katolička vjera kaže da će na kraju poniznost pobijediti oholost. Svakodnevna nam praksa to dokazuje. Kad smo god bahati i oholi, na kraju se slomimo. Ponizan čovjek živi mirno i korača po mjeri. Ni u čemu ne pretjeruje. Skromno misli o sebi. Ne precjenjuje se. Takav polako stiže do cilja. Oholica se zaleti i kasnije izduši. Poniznost je istina. Tako je govorila Velika Terezija. Tako kaže Crkva. Sigurno je u pravu. Oprosti uvijek. Tako kaže Krist. To je logično. Nije normalno oprostiti jedanput, a ne oprostiti drugi put. Samo oprštanje traži da bude bezuvjetno. Ili se prašta ili ne prašta. Ne može se selektivno oprštati. To nije normalno. Oprosti uvijek. U svemu i za sve. Ne nosi osvetu u srcu. Tko nosi osvetu u srcu, toga njegova vlastita zloča pojede. Katolička je vjera pametna. Jedina pametna. Pametna u svim stvarima. Istinita u svim i najmanjim detaljima. To me ohrabruje. Imam povjerenja. Život je pametan. Ništa nije nelogično ili absurdno. Svaka mi sitnica govori o Bogu. Svaka mi sitnica kaže da je Krist Put, Istina i Život. Sve me poziva da se *obratim* i prihvatom punu Istinu. Istina me oslobođa. Krist me za slobodu oslobođi. Slobodan za ljubav. Za Boga i bližnje.

STARI I MALO MLAĐI (svećenici)

Udovoru s ravnateljem svećeničkoga doma "Betanija" na Vidikovcu u Puli, kod crkve svetoga Pavla, vlč. Milanom Mužinom, mi svećenici Labinskoga dekanata u "Godini starih" pohodili smo svoju subraču svećenike, koji više ne upravljaju župama zbog starosti, bolesti i nemoći. One koji su djelovali donedavno ili puno prije, u našem dekanatu, upoznali smo s novim stanjem, a oni nama pričali svoje uspomene, anegdote i iskustva. Skromno smo ih darivali – za njihovu zdravstvenu situaciju prikladnim i pažljivim darovima te ugodno porazgovarali. Neki od njih još imaju "force" pomagati u pastoralu (ispovijedanjem, zamjenjivanjem u služenju misa, pohodenjem drugih nemoćnika i sl.). Što je dobro, kratko traje, a ako potraje (pre)dugo, postaje gorko. Zato smo se držali i jedni i drugi "zlatne sredine", na obostrano zadovoljstvo.

HODOČAŠĆE NA SKITAČU

SKITAČA Labinski dekanat preko 20 godina hodočasti – pješači za 1. svibanj na Skitaču. Zadnjih godina prakticiramo moliti – meditirati PUT SVJETLA. Je li to prečesto? Nije. I pobožnost Križnoga puta molimo ne samo u korizmi nego u mnogim prilikama tijekom godine, u raznim duhovnim obnovama, pokorničkim slavlјima... kad god nam je potrebna pomoć da se skrušimo i pokajemo. (Prijenos BiB)

Ježenjci obnavljaju kameni križ na Ježenjskom vrhu

Na tromedj ţupa Tinjan, Sveti Petar u Šumi i Sveta Lucija Pazinska, visoko na brdu koje mi domaći zovemo Vrh nalazi se veliki kameni križ. Visok je 4,14 m, širok 2,48 m, a nalazi se na postolju visine 1,35 m. U nekom starom zapisu postoji naziv za taj dio zemljišta – Mrmonigla. Križ su „KONCEM XIX VIEKA“, kako je uklešano na njemu, postavili mještani Ježenja za početak 20. stoljeća kao novoga razdoblja u ljudskoj povijesti i u spomen na Svetu poslanje. Svečano je blagoslovjen 4. XI. 1900. godine. U to su se vrijeme podizale kalvarije u okolnim ţupama: Žminju, Tinjanu, Bermu, Kringi ... Godine 1947. godine bilo je veliko nevrijeme praćeno jakim vjetrom koji je zbacio gornji dio kamena koji se pri padu razbio. Križ je bio bez vrha 20-ak godina što je odgovaralo tadašnjoj političkoj strukturi, s obzirom da je imao oblik slova T, što je asociralo na Tita. Godine 1966. Lucijan Krizmanić iz Veloga Ježenja i Oskar Ferenčić sa sinom Josipom iz Maloga Ježenja napravili su jednog jutra još za mraka u tajnosti betonski vrh križa. O tome je imao saznanje samo vlč. Ivan Bartolić, tadašnji ţupnik u Tinjanu. Ove godine u mjesecu svibnju, nakon preko pedeset godina krenula je obnova, na inicijativu obitelji Krizmanić (sada su to sinovi prije spomenutoga Lucijana: Davor, Nevio i Dorijan sa svojim obiteljima) na čijem se zemljištu križ i nalazi. Pristupilo se skidanju betonskoga vrha, postavljanju kamenog te potpunoj obnovi: pjeskarenju, fugiranju, konzervaciji i bojanju slova. U obnovu su se spremno uključili i ostali mještani Veloga i Malog Ježenja čime još jednom potvrđuju svoju slogu i uzrečicu: „Kad se Ježenjci slože, i olovo plivat može!“ Briga za očuvanje ovih spomenika naše vjere koji su nam ostavili naši predci, dokaz je da se ovdje radi i moli i na taj način voli svoj kraj i lijepu nam domovinu Hrvatsku. Kraj ovoga križa u posljednjih je tridesetak godina više puta služena sv. misa. Tako je prilikom obilježavanja egzodusa Istrana 1997. godine misu predvodio biskup mons. Josip Pavlišić, a u drugim prilikama biskup Antun Bogetić, kao i vlč. Milivoj Koren. Zanimljiva je i činjenica da je prema usmenoj predaji kamen za izgradnju ovoga križa izvađen u jednoj kavi u selu Hlistići na suprotnoj strani Drage, na imanju pok. Antonia Šegona, poznatoga zidara. Na poprečnoj kamenoj gredi križa velikim slovima piše: „ZDRAVO KRIŽU UFANJE NAŠE“, pa neka nas taj pozdrav prati i u ovom, 21., stoljeću. (Mirjana Ferenčić, župljanka)

Ususret nacionalnom obiteljskom susretu u Solinu

Na putu priprave za III. NACIONALNI OBITELJSKI SUSRET U SOLINU, 15. i 16. rujna ove godine, donosimo neke osnovne informacije glede prijava za susret koje se primaju tijekom svibnja, lipnja te najkasnije do polovice srpnja. Hodočasnici ispunjavaju prijavnici i predaju je svome župniku. Župniku će uplatiti i putne troškove za autobus, 250,00 kn. Brigu za autobuse (3 – 4) ima Ured za obitelj u Pazinu, Družba sv. Ćirila i Metoda 5 (s dežurstvom utorkom od 18,30 do 20,00 h i četvrtkom 11,00 – 12,30 h, ostalo preko mobitela: 098 963 2097, M. Koren, ili naš obiteljski savjetnik gosp. Tomislav V. 091 263 5062 ili e-mail ureda: obitelj@ppb.hr).

U nastavku donosimo prigodno promišljanje uz DUHOVSKU NEDJELJU 20. SVIBNJA 2018.

U ovom svibanjskom, bogato rascvjetalu mjesecu, mjesecu naše nebeske majke Marije, posebno vas radosno pratimo mislima i informacijama u pripravi za III. NACIONALNI SUSRET hrvatskih katoličkih obitelji u Solinu, 15 i 16. rujna ove godine. Uvijek želimo naglasiti da ste nam u srcu posebice vi, drage majke, mame. No, ne mislimo samo na biološke majke, iako ste prve vi jer ste poslužile daru kojim je Bog obdario ljudsku obitelj, tj. obitelj čovječanstva, kojemu i mi pripadamo. No, majka je još nešto mnogo šire nego majka koja rađa, a to je duhovna majka. To je poziv svake majke roditeljice, ali i svake žene koja ima mogućnost biti duhovna majka. Uz MAJČIN DAN, prošle nedjelje, zatim Blagdan Majke Crkve, ponедjeljak poslige Duhova, dobro si je to posvijestiti i o tome razmišljati. Priča jedna velika žena: „Nikada nisam imala tu nevjerojatnu privilegiju imati vlastitu djecu, ali ipak sam prošle godine bila zasuta čestitkama za Majčin dan. Ako nemate djecu, nipošto nemojte povjerovati da se morate odreći majčinstva jer ono nije samo biološko nego i duhovno. Postoje mnogi ljudi širom svijeta koji očajnički traže majku. Mnogi su došli k meni želeći mi reći o

svojim problemima. Slušam ih i volim ih. Kažem im vrlo malo, ali oni znaju da se za njih brinem. TAKO SAM POSTALA NJIHOVA MAJKA. MAJČINSTVO JE U SAMOJ SRŽI ŽENSKOSTI/ i ona ni u kojem slučaju ne može biti stereotip, ili roditelj broj jedan ili broj dva.../Poziv svake žene – Duhovno mjačinstvo, dr. Alice Hilderbrand/. Poštovane i drage

posjetiteljice i posjetitelji internetske stranice Porečke i Pulske biskupije, odažovimo se velikom izazovu, uključimo se u molitvenu pripravu prateći molitve s tim nakanama u Crkvi. Tamo ćete čuti i sve informacije o Hodočašcu u Solin te se već možete i prijavljivati kod svojih župnika. Za sve informacije i materijale zahvaljujemo preč. Milivoju Korenu.

Odgoj: i obitelj i društvo

Roditelji imaju prвtno pravo i dužnost da sami odgoje svoju djecu, da imaju udjela u njihovoј naobrazbi. Samo im totalitarne države nastoje oduzeti to pravo. Pritom su otac i majka u svojim različitostima jednakо važni. Već je samo s toga gledišta posvajanje djece od strane homoseksualnih parova problematično. Međutim, čovjekova društvena

dimenzija traži da roditelji ne budu jedini odgajatelji djece, nego da se odgoj proširi tako da obitelj sudjeluje u odgoju zajedno s raznim instancama, prije svega školom, ali i crkvenom zajednicom ili športskim udrugama. Cilj je cijelovitog odgoja naučiti djecu dijalogu, susretu, društvenosti, vjernosti zakonu, solidarnosti i miru tako da ih poučavamo djelima pravednosti i ljubavi. (DOCAT)

Crtice iz naših župa

Dana 22. travnja 2018. godine Dužupama Sv. Luciji Pazinskoj i Sv. Jurju na Starom Pazinu biskup mons. Dražen Kutleša podijelio je sakrament sv. potvrde. U Župi sv. Lucije Pazinske sv. potvrdu primilo je 15-ero vjeroučenika, a na Starom Pazinu 26-ero. Taj lijepi broj krizmanika ulijeva nam sigurnost da će na ovim našim prostorima biti budućnost i da će ih Duh Sveti, kojega su primili, čuvati i snažiti da ostanu vjerni Kristu i postojani u očuvanju pravih vrijednosti u životu. Sljedećeg je dana na Starom Pazinu svećano proslavljen zaštitnik župe Sv. Juraj mučenik. Uoči sv. mise vlč. Nikola Radić, svećenik Krčke biskupije u miru, održao je sadržajno predavanje na temu Genderizam ili rodna ideologija. Prisutne je upoznao sa zamkom samoga naziva novostvorene riječi gender- džender, koju se izjednačuje s našom riječi – rod. Tu je bilo govora i o Istanbulskoj konvenciji, kao i problematici koju ona donosi. Na kraju je župnik domaćin vlč. Željko Zec zahvalio predavaču, koji je nakon toga predvodio svećano euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Jurja. (M. F.)

IZAZOVI NOVE EVANGELIZACIJE

SAKRAMENTI KAO NOVE MOGUĆNOSTI ZA NOVU EVANGELIZACIJU

Poštovani čitatelji, nastavljamo osvajati područje nove evangelizacije. Aktualna su pričesnička i krizmanička slavlja, a tu je i obitelj, Dan obitelji 15. svibnja, još prije Majčin dan u nedjelju, 13. svibnja. U novoj evangelizaciji svoju nezaobilaznu dimenziju uvijek ima NOVI ŽAR, mogli bismo reći onaj duhovski žar kojim su apostoli izašli pred okupljene vjernike koji postaju Crkvom. Crkva nije samo jedna institucija, birokratski aparat, poučio nas je svojevremeno papa emeritus Benedictus XVI. Ona se ne stvara, već rađa i PREPORAĐA U NAŠIM OTVORENIM SRCIMA. Sve je kao kod Marije s njenim predanim FIAT, DA ... Neka mi bude po riječi Tvojoj. Tako se u nama vjernicima CRKVA RAĐA, ODNOSNO PREPORAĐA.... To biva po sakramentalnim slavlјima, posebice sakramentima INICIJACije:

Krštenje/isповijed

Namjerno kažem krštenje/isповijed jer ono što se događa na krštenju, slično je onome što se na unutarnjem planu događa u isповijedi. Zato su stariji govorili za isповijed: drugo krštenje. Sa stanovišta nove evangelizacije tu se pali žar novoga života. Kad se vjernik krsti, to simbolizira uskrsna svjeća, odnosno krštenikova

svijeća koju se pali na uskrsnoj svijeći, uz oltar. U taj kontekst valja staviti i isповijed. Idući na isповijed, često mislimo: **Što će reći isповједniku, što će o meni misliti..., što će on meni reći...?** Novo-evangelizacijski bolje bi bilo misliti: **Koga će u isповijedi susreti..., što će mu dati, povjeriti..., što će ja primiti?** Doista, u sakramentima susrećem Isusa uskrsloga, počevši od krštenja... Tako i kod ISPOVIJEDI SUSREĆEM ISUSA KRISTA, KOJEMU POVJERAVAM SVOJE GRIJEHE, SVOJ DUHOVNE RANE, A ZAUZVRAT PRIMAM NE SAMO OPROŠTENJE NEGO I DUHOVNO OZDRAVLJENJE S OBNOVLJENIM KRŠTENJEM... To, pak, kod sakramenata inicijacije potvrđuju svojim značenjem i krsna obećanja. Zato je ugodno na kraju čuti od penitenta, onoga koji se isповijedio: „Sada kao da sam se ponovno rodila..., do neba sam sada sretna..., baš mi je draga da sam se tu isповједila....!“ Tu su izražena iskustva, doživljaji, koji ukazuju na trenutke nove evangelizacije.

Prvopričesnici su najprije prvoispovjedeni, što znači da pričesti prethodi isповijed. Gledajući evangelizacijski, bilo bi jako dobro da isповijed bude u neko ranije vrijeme, a ne samo dan-dva prije pričesti. Prema mojim informacijama, poticana je i ta praksa. Taj sam pomak iskušao u svojoj praksi i vidio da se djeca opuštenije priprave na prvi pričesnički susret. Takva, ranija isповijed, doprinijela

bi boljem shvaćanju i većem dostojanstvu isповijedi, da je ne "stisnemo" samo radi pričesti pred samu pričest. Ispovijed mjesec dana prije pričesti, odnosno korizmeno pokorničko bogoslužje pričesnika s roditeljima bit će pozitivan evangelizacijski doprinos. PRIČEŠĆIVANJE će tada biti još ljepše iskustvo. Pričest je duša naše hrane te podržava i hrani već zapaljen i obnovljen žar Božjega života u srcu djece. Sakrament Euharistije jamči i trajnost zajedništva jer se Božjom riječju i pričešćivanjem podržava trajni hod i rast u crkvenom zajedništvu. Sve je, pak, podržano Isusovom uskrsom prisutnošću među vjernicima i djecom koja u to zajedništvo pričešću urastaju. Tu bismo se mogli sjetiti učenika iz Emausa i njihovih riječi: „Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio...?“ (Lk. evanđelje)

Krizma čini inicijaciju potpunom. Njome krizmanici imaju priliku biti utvrđeni u vjeri i ojačati jedinstvo s Kristom i vjernicima, Crkvom. Tu je Duh Sveti koji raspaljuje naša srca za ljubav prema Kristu i njegovoj Crkvi, a ta nas ljubav podržava u žaru nove evangelizacije, podržane molitvom i predanjem. Dakako da su tu nezaobilazne obitelji, a posebice roditelji, koji svojim odgojem, prenose življenu vjeru na svoju djecu. I u tome će nam pomoći nacionalni susret katoličkih obitelji u Solinu, 15. i 16. rujna ove godine, a što sada slušamo i u našim crkvama. (M. Koren, sveć.)

Foto vijest:

U subotu, 28. travnja u Štinjanu je održan susret redovnica. Misno slavlje, s prigodnom homilijom predvodio je vlač. Rikard Lekaj, župnik pulske katedralne Župe Uznesenja Marijina te župnik štinjanske Župe sv. Margarete.

PROGRAM:

50. obljetnica Župe sv. Pavla apostola u Puli
50 godina djelovanja sestara milosrdnica
u župi O blagdanu sv. Petra i Pavla ap.

Program 21. - 29. 6. 2018.

Devetnica – svake večeri u 19 sati:

Četvrtak, 21. 6.: misa, nagovor, dokumentarni film, tema: bl. kardinal Alojzije Stepinac - predvodi vlč. Joško Listeš

Petak, 22. 6.: sv. misa, klanjanje pred Presvetim - predvodi o. Leopold Mičić

Subota, 23. 6.: sv. misa, nagovor, dokumentarni film, tema: sv. Majka Tereza – predvodi vlč. Rikard Lekaj

Nedjelja, 24. 6.: sv. misa – predvodi vlč. Maksimilijan Buždon, predstavljanje knjižice o povijesti Župe sv. Pavla ap.

Ponedjeljak, 25. 6.: sv. misa, nagovor, dokumentarni film, tema: Bl. Miroslav Bulešić – predvodi o. Đuro Hontić

Utorak, srijeda, četvrtak, 26. – 28. 6. u 19 sati: duhovna priprava, tema: "Ne živim više ja, nego Krist živi u meni", prevodi o. Ivan Matić

Petak, 29. 6. 2018.

8 sati – jutarnja misa - predvodi župnik preč. Milan Mužina

11 sati svečano koncelebrirano misno slavlje – predvodi porečki i pulski ordinarij mons. dr. Dražen Kutleša

19 sati – svečano koncelebrirano misno slavlje – predvodi generalni vikar Porečke i Pulsko biskupije mons. Vilim Grbac

„A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav - to troje - ali najveća je među njima ljubav.“ (1. Kor 13,13)

VIS Kerubini

LABIN Još od travnja 2005. godine na Labinštini djeluje i radi vokalno-instrumentalni sastav Kerubini. Bogu na slavu VIS Kerubini promiče bitne vrijednosti duha i neba te svojom pjesmom, riječju i djelom obogaćuju sredinu u kojoj živimo. Tadašnji župnik don Vinko Puljić osnovao je ovaj VIS s jasnim ciljem promicanja Božjih i crkvenih vrijednosti. To je, na neki način, pokušaj „evangelizacije“ pjesmom (CD pod nazivom Liturgija srca), zajedništvom i druženjem. Kad su ciljevi čisti, onda projekt mora uspjeti, pa su tako i naši Kerubini uz svu turbulenciju, promjene, odlaske i dolaske članova i, jednom riječju, uz življenje života u današnjem svijetu izdržali do danas. Ponosno se može reći da kad nešto duhom traje već 13 godina, onda je to hvalevrijedno, plemenito i svakako je Božja providnost. VIS Kerubini danas broji 40 anđela. Razni su to uzrasti, od malenih (jaslice i vrtić), osnovnoškolaca, srednjškolaca, starijih...svi uzrasti, jer nas je vrijeme i okolnosti u društvu i Crkvi naučilo da na neki način malo promijenimo dosadašnju praksu i način djelovanja. Situacija u hrvatskom društvu nije nimalo dobra. Demografski umiremo, iseljavamo, odlazimo i napuštamo Lijepu Našu. Vjerujem da su razlozi opravdani jer je teško, a pogotovo mladima i obiteljima s djecom koji najviše odlaze, prihvatići činjenicu da ljudima na vlasti i u politici nije stalo do njih i ne shvaćaju da samo takvi mogu pokrenuti državu koja iz dana u dan samo još više klone i „nestaje“, a izabrana vodstva u svim sferama vlasti svakodnevno svojim „nepromišljenim“ odlukama uništavaju vrijednosti koje su nas stoljećima činile prepoznatljivima, ponosnima i dostojanstvenima. Sve više dolazi do izražaja i pokazuje se istinitim onaj biblijski redak: „Tko se u čovjeka uzda, propast će, samo Bog je uzdanica, samo On daje.“

Kroz Boga i Crkvu promiču se ljubav i povezanost

Zato naši Kerubini na Labinštini čine upravo ono sto je potrebno za „opstanak“. Kroz Boga i crkvu, pjesmom i zajedništvom promičemo ljubav i povezanost te činimo da preko djece i mladih animiramo i njihove roditelje, djedove i bake, *nonice*, tj. čitave obitelji. Svi su dobro došli kod Gospodina. S tim ciljem i novom idejom i smjerom „kretanja“ u srpnju 2017. „otvorili“ smo vrata svima koji na bilo koji način žele biti „Bogu miliji“ i započeli jednu novu eru djelo-

vanja te već danas „ubiremo plodove“ takve ideje. Na svetim misama koje u podlabinskoj crkvi redovito animiramo nedjeljom u 18, odnosno 19 sati, okuplja se zavidan broj djece, mlađih, obitelji i vjernika. Bogu hvala da je tako. Rašu, kao mjesto postanka VIS-a Kerubini, rado obogaćujemo na jutarnjim misama nedjeljom i prigodom svih velikih blagdana i svetkovina tijekom cijele godine. Možete zamisliti kako je na probama „veselo i živo“. Pjesma i radost, a opet ozbiljan rad, nastojanje i pjevanje Bogu na slavu. Malo-pomalo „izrodili“ su se fantastični pjevači, svirači i čitači te svi zajedno dajemo ono što je potrebno da naši Kerubini, naša djeca, mlađi, pa i stariji, rastu u vjeri i nadi, a sredina u kojoj živimo bude bogatija duhom i srcem i vođena Isusom. Brigu i vodstvo, još od odlaska don Vinka Puljića sa župe (2008.), preuzeo je Kristijan Čorić iz Rašte ustrajnim radom tijekom već desetak godina, i koliko je to moguće, ukazuje na važnost Kerubina u našoj sredini gdje Crkva baš i nije „dobrodošla“. „Jako sam zadovoljan i ponosan na moje/naše Kerubine“, rekao je Kristijan i dodao da je jedini način i ispravan put da ostanemo Božji doći na svetu misu zajedno, cijela obitelj, pjevati i slaviti Isusa, a onda se svi družiti, razgovarati, podijeliti svoje radosti, žalosti i jednostavno susretom u Evandelju, biti u Gospodinu. Zahvaljujemo svim roditeljima koji nam pružaju neizmjernu podršku u našem radu te zajedno s nama, mladima i djeci ukazuju na važnost Euharistije u životu i na važnost Boga u vječnosti.“

13 godina susreta, druženja i zajedništva

Tijekom djelovanja od 13 godina „utkalii“ samo jako puno susreta, druženja i zajedništva. Krštenja, pričesti, potvrde, sveti red, vjenčanja, pogrebi i na stotine gostovanja učinili su Kerubine respektabilnim duhovnim i svjetovnim sastavom koji je ostao prepozнат u svojoj sredini i šire te diljem Lijepе Naše i u inozemstvu. Uz jednu malu i kratku stanku, ponovo smo već prošle godine krenuli s međuzupnim djelovanjem i vrlo aktivnim radom s mladima i djecom, u liturgiji općenito. Samo je to način i jedini ispravan pristup „ukazivanja“ na ono važno i vječno. Intenzivno smo proslavili i općenito proslavljamo crkvene blagdane, Božić i Uskrs, a Veliki tjedan u 2018. doslovno „prezentirali“ kako liturgija i nalaže te imali obrede Posljednje večere, pranja nogu, pjevanja Muke i svečane

obrede Velike subote, koji se jako dugo nisu događali na Labinštini i na takav način. Samo u proteklih godinu dana mnogo se toga napravilo, a između ostalog, oformila se čvrsta, ponovno rođena snaga koja će nositi Kerubine u izvjesnoj budućnosti. Djeca i mlađi blagoslov su i moći i to smo naučili tijekom 13 godina. Na njima treba graditi i uspjeh je siguran, a potpora nas starijih uvelike u tome pomaže. Bili smo i dragi gosti našem vlč. Željku Zecu u Starom Pazinu te Vlč. Jeronimu Jokiću u Boljunu. Župljeni tamošnjih župa predivno su nas ugostili i počastili „kulturom“ svojih običaja, hrane i pića te cjelodnevnoga druženja u Gospodinu. Zahvaljujemo im na gostoprимstvu i, naravno, pozivamo ih da „uzvrate“ svojim dolaskom te i oni našu sredinu obogate novim druženjima i zajedništvom. Puno možemo dati jedni drugima, a toga nismo ni svjesni sve dok se susret ne dogodi. Nakon toga radost u Evandelju bude potpuna, a naša srca i duh otvoreniji prema novim izazovima koje Bog svakodnevno pred nas stavlja. VIS Kerubini jesu „anđeli“ koji se ne mogu umoriti od pjevanja i molitve Bogu na slavu. Neka im Gospodin podari upornost, strpljivost, ljubav i mir te ih čuva, blagoslovi i svakodnevno pomaže u odolijevanju udarcima bezboštva i varljivosti ovoga svijeta te ih pouči da u svakom porazu izlaze kao pobjednici i još jači, a u svakoj pobjedi rastu u mudrosti Duha Svetoga. (VIS Kerubini)

HRVATSKI IDEOLOŠKI I POLITIČKI ČVOROVI

Većina ozbiljnih stručnjaka – znanstvenika, kao i medijskih komentatora, s pravom tvrdi kako su neprevladane ideološke podjele u hrvatskom društvu i narodu ponajveći uzročnik hrvatskog zaostatku u gospodarskom i demokratskom razvoju i popratnoj društvenoj nestabilnosti. Po čemu je «hrvatski slučaj» poseban u odnosu na druge srednjoeuropske zemlje, gledan iz perspektive postkomunističkoga društava? Poseban je po tome što su se nositelji komunističke i jugoslavenske ideje i ideologije, bez provedenoga lustracijskog postupka, dobro integrirali u sve sfere hrvatskoga demokratskog poretka, i iz te pozicije, bilo vlasti ili oporbe, nastoje revolucionarnim, protuhrvatskim žarom, oblikovati suvremeno hrvatsko društvo po mutiranom totalitarnom modelu, u kojemu bi se društveno neprihvatljivim smatralo, tretiralo i konačno penaliziralo (Istanbulskua konvencija), sva ona ponašanja i vrijednosti koje nose, zagovaraju i oblikuju hrvatski nacionalni, državno-suverenički i duhovno-katolički (kršćanski) identitet.

Hrvatski vojnik može, i mora, na svako hrvatsko tlo

Uprizorene ove hrvatske društvene i političke zbilje najbolje se može «razumjeti» i ovim dvama istarskim, izrazito «ideološkim», a ne gospodarsko-ekološkim slučajevima. Prvi je slučaj u svezi s najavom hrvatskoga državnog vodstva da bi se u sklopu hrvatske sigurnosne i obrambene politike i doktrine dio vojnoga potencijala dislocirao u još nekoliko važnih odredišta na hrvatskom prostoru. Po tom bi planu i prostoru Pule, s pripadajućim aerodromom, dobio ograničen vojni značaj i funkciju, sa stalnom vojnom posadom. Protiv takvoga je plana svoj negativan iskaz odmah dalo istarsko političko vodstvo, na čelu s Borisom Milićem. Za njih je taj ograničen povratak hrvatske vojske u Pulu neprihvatljiv jer bi to, kako tumače, «štetilo turizmu, uzne-

mirivalo goste, militariziralo prostor», i tome slično. Samo oni koji ne uvažavaju svoju domovinu, njenu sigurnost i suverenost, njezino povijesno i duhovno biće, koji ne prepoznaju sebe kao dio toga zajedništva, mogu navoditi takve banalne i smiješne razloge. Gdje toga ima, u kojim modernim društvima, da bi se više nacionalne potrebe, posebno vojne, podređivale pojedinim parcijalnim interesima ili nevaljalim argumentima? Nakraju, teza o ugrozi turizma iz razloga vojne nazočnosti posve je proizvoljna i pogrešna. Zar su jugoslavenska Pula, i Istra, s огромном vojnom nazočnošću imale zbog toga manje turista? Sjećanja i brojke pokazuju kako smo tek zadnjih godina dohvatali te prijeratne brojke. Neka mnogi od tih «protivnika» priputuju svoje očeve i djedove jesu li ih Istrijani radi turizma tjerali iz ovoga prostora pa će čuti odgovor.

Postaje li Istra predvodnik protocrkvenosti?

Drugi zanimljiv trenutak istarske zbilje u svezi je s najavom «amsterdamske koalicije», dakle, izbornim savezom IDS-a sa strankama Glas i Pametno, koje bi udruženo nastupile na «europskim» (za godinu dana), a potom vjerojatno i na nacionalnim izborima. U smislu izborne kombinatorike i strategije, da se uhvatiti koje europsko mjesto za ove slabašne stranke i njihove lidere, nema tu ništa neobičnoga. Ali ima tu, u tom društvu, s pozicije ideologije i svjetonazora značajnih i, barem za nas vjernike, uznenirujućih poruka. Zato, s pozicije vjernika-birača valja ukazati na važan zaokret «istarske stranke» prema političkoj, k tomu i izrazito anticrkvenoj i protuvjerskoj, ljevici. Takav se trend već duže vrijeme zamjećivao, osobito pod sadašnjim vodstvom, i o tome smo znali pisati. Prostor ne dopušta da se precizno navedu svi razlozi takvom razvoju. No, oni su politološkom i sociološkom analizom, veoma jasno određeni i izviru iz ranijega političkog

nasljeda kojim su dominantno prožeti istarski suvremeni život i politika. Unatoč određenoj kompleksnosti toga «istarskog» političkog i društvenog fenomena, izrijekom se može tvrditi kako s ovom novom koalicijom IDS stvarno napušta ono svoje istarsko biračko tijelo koje se unatoč jakom «političkom istrijanstvu» ne bi trebalo odreći svojih vjerskih i tradičijskih vrijednosti. Kako je pokazao i referendum o braku, u srednjoj, ruralnoj Istri, ta je povezanost vjerskoga i moralnog identiteta još prevladavajuća. Bit će stoga zanimljivo analizirati kako će taj «jaki lijevi» zaokret ocijeniti, glasovima, vjernici. Zanimljivo je, i poučno, i to da se Krčani, iako u nedavnoj koaliciji s IDS-om, nisu uključili u taj novi Savez ljevičara. Ovim novim ideološkim savezom regionalna stranka jasno pokazuje da je i za rodnu ideologiju, i za jednospolne brakove, i za legalizaciju pobačaja i droge, za raskid Vatikanskih ugovora, za nametanje crkvenoga i vjerničkog poreza, za izbacivanje Vjeroučitelja i križeva iz škole, i tome slično. To je njena stvarna ideološka i svjetonazorska pozicija, koja će se, međutim, «zamaskirano prodavati» pod pojmovima modernosti, liberalizma, građanstva, slobodarstva i tome slično, s ciljem da u svoju protocrkvenu politiku uključi i dobar dio «nesvjjesnih i zavedenih» vjernika. Zato je utemeljeno postaviti pitanje može li ovaj politički blok, čiji važan dio čini istarska stranka, postati predvodnik protuvjerske i anticrkvene politike u Hrvatskoj. Slijedi dalje pitanje mogu li istarski vjernici izdati svoja vjerska načela i podrediti ih političkim interesima nevjernika ili vlastitoj političkoj neukosti i izdaji.

VERA FABRIS – DRAGOCJENA ISKUSTVA I ZNANJA NAŠIH ISELJENIKA

Neka svatko odabere gdje želi živjeti, ali neka postoji mogućnost da se može i kući vratiti. Željela bih da ima što manje mladih koji prisilno odlaze.

Vera Fabris je Puljanka koja živi u New Yorku već punih 30 godina. Roditelji su joj podrijetlom iz Istre i Unija. Iako je, mogu reći, zaljubljena u putovanja i otkrivanja drugih zemalja i naroda, što je njezin hobi, ne može bez svoje Pule i Unija, a obišla je i cijelu Hrvatsku. Stoga su to njezina najdraža odredišta kad se ukažu godišnji odmori ili slobodno vrijeme, pa i ovoga proljeća. Po zanimanju je djelatnica za socijalnu skrb, školovana u Puli, Zagrebu i New Yorku, gdje se usavršavala u vrlo razgranatim područjima za osobe s posebnim potrebama. Veru sam upoznala prije petnaestak godina na raznim kulturnim događanjima u Puli, a posebno na događanjima u organizaciji Podružnice Hrvatske matice iseljenika u Puli i Istri. Vera sa svojom sestrom Vesnom i s roditeljima bila je čest i dragi gost u Matici iseljenika u Puli. Vrlo je dinamična i uvijek vedra i nasmijana osoba s puno duha i plemenitosti. Vera Fabris rođena je u Puli, završila je srednju školu kao prva generacija usmjerenoga obrazovanja 1979., diplomirala na interdisciplinarnom Studiju za socijalni rad u Zagrebu, radila je u Centru za socijalni rad u Puli (danasa Centar za socijalnu skrb) dvije godine, a tada, 1987. godine, odlučila se za odlazak u New York.

Draga Vera, čini mi se da si zadnjih godina sve češće u Puli i Hrvatskoj, iako je tvoj drugi dom već 30 godina u New Yorku. Kako izgleda život u dvjema domovinama?

Uspjela sam, evo, i ovoga proljeća malo „doletjeti“ do naše Pule i moje obitelji. Da, već 30 godina živim u NY-u i dolazim u Hrvatsku dvaput godišnje, na 10 – 15 dana. Ponekad uspijem ‘ubaciti’ i treći put, ovisno o tome koliko i kada dobijem godišnji. Kada ostvarim mirovinu, onda ću moći planirati duži ili možda i stalni ostanak! Od 1992. godine radim u struci, nakon što sam 1991. g. magistrirala na Hofstra University i stekla

diplomu stručnjaka za brak i obiteljsko savjetovanje, a 2001. magistrirala sam socijalni rad na Stony Brook Universityju. U međuvremenu sam se usavršila na dodatnom večernjem studiju o bolestima ovisnosti na Mollog Collegeu Adult Education. Cijelo to vrijeme radim s psihički bolesnicima, najprije kao manager u kućama za psihički bolesne osobe, gdje samostalno žive i primaju stručnu kliničku pomoć (group homes), onda s djecom s posebnim potrebama u školi, potom sa zatvorenicima na Riker's Islandu (istražni zatvor u NYC-u), a nakon toga kao član kliničkog tima koji posjećuje kronično psihički oboljele u svojim kućama. K tome radim i u bolnici kao supervisor na odjelima za forenziku, psihijatrijsku hitnu pomoć i u kriznom timu. Jednom tjedno radim u privatnoj praksi – savjetovalištu za odrasle i djecu. Cijelo to vrijeme neprestano se usavršavam, neprestano učim nešto novo, što svakodnevno na poslu, što na obveznim ‘treninzima’ i uvijek ima još toliko toga za naučiti...

Kako je došlo do odluke za odlazak preko Oceana u New York? Tada još nismo imali velik val iseljavanja.

Bila je to u najmanju ruku izazovna odluka, s jedne strane želja za novim i nepoznatim, po mogućnosti nastavkom

školovanja u struci u SAD-u, a s druge strane, ugodan boravak od dva mjeseca kod dragih rođaka, koji je sigurno pridonio mojoj odluci ostanka u NY. I kad sam donijela odluku o ostajanju u NY, još do danas djeluje mi nestvarno da se moj život odvija na dvije vrlo udaljene lokacije – daleka Amerika i mala Hrvatska i naša Pula. Ali u radu i vrlo dinamičnu životu koji NY zahtijeva, vrijeme brzo prolazi i ne osjećam ni godine ni težinu.

Još 2008. godine u Podružnici Hrvatske matice iseljenika – Pula zajedno smo upriličili izlaganje na temu „Pomoći i zaštita osoba s posebnim potrebama“ za socijalne djelatnike Pule i Istre. Bilo je to sjajno iskustvo za sve koji se bave istim ili sličnim poslom kao i ti. Što ti je to značilo?

Zahvaljujem tebi i Hrvatskoj matici iseljenika u Puli, što ste mi omogućili izlaganje na temu „Pomoći i zaštita osoba s posebnim potrebama“ za djelatnike u Puli i Istri. Susrela sam više kolegica i kolega iz prvih godina moga rada u Puli. To mi je otvorilo vidike jer smo razmijenili iskustva i znanja i ja sam puno naučila o tome kako moji kolege i kolege rade kod nas danas i što se promijenilo od 1987. godine otkad sam ja otišla. Nadam se i vjerujem da su i oni od mene čuli nešto novo. Ja vjerujem da imamo

slična iskustva iako radimo u različitim sredinama. Ljudske su potrebe i potreba za podrškom svugdje iste ili slične, jedino je razlika u tome koliko se pomoći može ostvariti u praksi, jesmo li u mogućnosti obići 5 ili 50 korisnika na terenu, ovisno koliko nam je opsežan tim; imamo li 30 ili 60 bolničkih kreveta za smjesta psihičkih bolesnika koji nam dolaze iz zatvora na liječenje akutne psihoze. Potreba ima, i ako su sredstva omogućena, onda možemo obuhvatiti više korisnika i, naravno, moguće je prenijeti iskustva jer je osnova ista.

Lijepo je doma doći, a danas nam prometne veze omogućuju kraća i lakša putovanja. Bismo li mogli reći da je tamo „vani“ lakše doći do zaposlenja i zaraditi, a ovdje ljepež živjeti?

Hmm, zanimljivo što si rekla, da se vani lakše zaposliti, a u Hrvatskoj ljepež živjeti. Dugo nisam radila u Hrvatskoj pa ne mogu reći kako je sada u Hrvatskoj raditi, međutim, ako se voli ono što se radi, onda je svugdje „lako“ raditi, s tim da je lakoča relativan pojam. Postoji i volja i interes za neki posao, zatim zadovoljavajuća plaća, što donosi zadovoljstvo i snagu. Međutim, da, istina je da su veće mogućnosti zaposlenja u NY-u samim time što obuhvaća veći prostor i više ima programa socijalne skrbi. Ali slobodno vrijeme gotovo da i ne postoji, osim za godišnje odmore. Ljudi su, zbog obveza i premalo slobodnoga vremena, više isprogramirani i orijentirani na sebe, svoj posao i nužno potreban odmor. Zato mi je uvijek draga doći u Hrvatsku, makar i nakratko, i osjetiti taj spontaniji i smireniji život kod kuće. I ovdje se radi, ali manja je užurbanost i više je spontanih susreta na „kavici“ ili na nekom kulturnom događanju.

Imaš li druženja s našim ljudima i kakva su druženja s pravim Njujorčanima?

Moje je slobodno vrijeme također unaprijed isplanirano i tada se družim s našim ljudima i „pravim“ Njujorčanima jer biram druženja na osnovu vrijednosti koje i ja sama dijelim. Međutim, s Njujorčanima moram ugovoriti sastanak i mjesecima unaprijed, a s našim se ljudima možda to može dogoditi i u zadnji čas. Druženje može biti spontanije, međutim, to je sve relativno jer svatko ima svoje obveze i određeno slobodno vrijeme i ako se unaprijed ne dogovori druženje, onda teže do toga i dođe. Nije to kao kod nas u Hrvatskoj. S Hrvatima i Istranicima družim se na nekim od naših koncerata, kad nam dođu naši pjevači/glasbenici; na plesu Kluba žena otoka Unija čija sam članica već više godina i imamo godišnji

ples – *fundraiser* za potrebe otoka u studenom, i godišnji sastanak svih članova u travnju, ili s bližim prijateljima, prijateljcama, po dogovoru. Naravno, tu imamo i Istarski klub i Klub Rudar u Astoriji gdje odlazim povremeno... To nas podsjeća na rodni kraj i uvijek nas razveseli.

Koje su razlike življenja u New Yorku i življenja u Puli ili Zagrebu?

Razlike... teško je uspoređivati iako ih možda najviše ima u prostoru i vremenu. Kod nas treba manje vremena za putovanja na posao i povratak kući. Ipak, ritam života je u Hrvatskoj još uvijek sporiji, više se stigne tijekom dana u Puli i Istri nego u NYC-u kada svakodnevno treba odvojiti na putovanja velik broj sati, slično ljetnim gužvama u Puli. U Puli sam imala opciju hodanja do posla dok je u NY to nezamislivo.

Ima li u New Yorku, kao sada u Hrvatskoj, dvojakih mišljenja o provedbi Istanbulске konvencije? Ima li demokracije za pristaše jednih i drugih?

Ovdje se manje govori o Istanbulskoj konvenciji, tj. ja nisam ni s kim o tome razgovarala, ali sudeći po društvenim medijima, koji su neki pokazatelj društvene klime, ne znam kako smo se prije snalazili dok IK nije bilo. Radili smo isto kao i sada. Dobro i zlo stalno se izmjenjuje. Imamo naših ljudi koji se izjašnjavaju i za i protiv, uglavnom su i tamo dvojaka mišljenja.

Danas kad Hrvati ponovno masovno iseljavaju, posebno mladi, imaš li neku poruku za sve njih?

Željela bih da svakom tko odlazi iz Hrvatske iseljavanje bude osobni izbor, potreba za nekim novim iskustvom i znanjem, a ne egzistencijalna potreba, jedina mogućnost jer onda je i prilagodba na novu sredinu teža. Neka svatko odabere gdje želi živjeti, ali neka postoji mogućnost da se može i kući vratiti. Željela bih da ima što manje mlađih koji prisilno odlaze. To je tužno.

Marija Zohil

„Kršćanski život usmjeren na susret s Uskrsom“

U srijedu, 16. svibnja 2018. godine, obitelj, rodbina i prijatelji te žminjska Župa sv. Mihovila i mjesto Žminj velebnim su se ispraćajem, na kojem su sudjelovala tri biskupa i mnogo svećenika, oprostili od Marije Zohil, majke svećenika Lina Zohila, župnika Vrsara i Gradine. Sprovodni obred na žminjskom groblju predvodio je biskup u miru mons. Ivan Milovan, misu zadušnicu biskup bjelovarsko-križevački mons. Vjekoslav Huzjak, a prigodnu je homiliju izrekao nadbiskup i metropolit đakovačko-osječki mons. Đuro Hranić. Misi i sprovodu, osim velikoga mnoštva, nazočilo je 40-ak svećenika iz mnogih nadbiskupija i biskupija iz Hrvatske i iz inozemstva.

Pokojna Marija bila je dio one generacije ljudi ovoga kraja koji su u tešku poratnom vremenu, doslovno ni iz čega, gradili egzistenciju svojih obitelji žečeći nadasve bolju budućnost svojoj djeci. Proživjela je, zajedno sa svojim suprugom Miroom, koji se u vječnost preselio prije dvije godine, sve nedaaće i brojne promjene koje su Istru i Hrvatsku zahvatile u posljednjih osam desetljeća. Doselivši se s oskudnom imovinom u Žminj iz sela Tončaki, ona i suprug svili su obiteljsko gniazdo poštenim i vrijednim radom svojih ruku. U svim životnim poteškoćama, kojih je bio nemali broj, glavnu su snagu pronalazili u nepokolebljivoj vjeri. Živeći život u skladu s okolnostima, nekad lakšim, nekad težim, vjeru koju su primili u svojim obiteljima, jednostavno su živjeli i na isti je takav, prirodan način, nadasve primjerom, prenijeli sljedećoj generaciji, sinovima, a kasnije i unucima. Na tim temeljima vjernici jednostavne, postojane vjere promatraju život kroz prizmu onoga dubljeg, vječnog smisla. Upravo

se u tu Vječnost Marija Zohil preselila u ponедjeljak, 14. svibnja, u večernjim satima, tek nekoliko dana nakon svoga rođendana, okrijepljena svetim sakramentima, u pulskoj Općoj bolnici, nakon kratke i teške bolesti.

Životopis

Rođena je 9. svibnja 1939. godine u selu Laginji, župa Žminj, kao treće dijete od oca Ivana i majke Marije rođene Matika. U brak s Mirom Zohilom, iz sela Tončaki, stupila je 26. siječnja 1962. u žminjskoj župnoj crkvi sv. Mihovila, gdje su 50 godina kasnije, 2012., misom zahvalnicom obilježili 50. obljetnicu zajedničkoga života. Marija i Miro 1962. godine dobili su sina Gracijana, a dvije godine kasnije Lina. Prvorodenac je po sklapanju braka sa svojom Eni r. Jurić iz sela Županići, Župa Sv. Martin Labinski, Mira i Mariju obradovao unucima. S obzirom da su unuci odrastali u Žminju, nona Marija i nono Miro imali su veliku radost promatravanja njihova sazrijevanja u vrijedne visokoobrazovane mlade ljude koji su ih na vječni počinak ispratili sa svojim životnim odabranicima: unuk Marko sa suprugom Teom i unuka Andrea sa suprugom Aleksandrom. Velika radost, kako za roditelje Mira i Mariju, tako i za cijelu obitelj Zohil, bilo je svećeničko zvanje na koje se odlučio mlađi sin, Lino. Za svećenika je zaređen u Rovinju 1989. godine. Osim vođenja domaćinstva te skrbi o obitelji, djeci i kući, pokojna je Marija, u različitim periodima, i radila u Purisu, Pazinci te Općini Žminj.

Sprovodni obred

U prigodnom nagovoru tijekom sprovodnoga obreda biskup Milovan je, osim izraza sučuti i blizine obitelji pokojnice, istaknuo: „S velikom zahvalnošću Bogu za dragu pokojnicu, koja nam je kao jedinstvena i neponovljiva osoba bila od Njega darovana, spominjemo se njezina života, koji je sav bio posvećen radu, zauzetosti i žrtvi za dobro vlastite obitelji i bližnjih. Pokojna Marija se kao zauzeta vjernica u žminjskoj župi, u kojoj je odrasla u ozračju vjere, trudila tu vjeru dosljedno živjeti u skladu sa svojim kršćanskim opredjeljenjem. Ostvarujući poslanje kršćanske supruge i majke, ona je zajedno s pokojnim suprugom u duhu vjere podizala obitelj i prenosila vrijednosti Evangelija na djecu i unuke, a u svakodnevnom je životu

ustrajala u obnašanju svojih dužnosti i obveza kršćanske ljubavi i pomaganja, gostoljubivosti i solidarnosti sa svima. Križevi života nisu je zaobišli, osobito smrt supruga, od čega se zapravo nije nikada oporavila. Tugovala je, u molitvi tražila i nalazila duhovnu snagu, ali se polako i gasila. U trpljenju je, vjerujemo, sazrijevala u konačnome predanju sebe i svih svojih dragih u Božje ruke“, istaknuo je mons. Milovan.

Iz homilije mons. Đure Hranića

Mons. Đuro Hranić, nadbiskup i metropolit đakovačko-osječki, u prigodnoj je homiliji kršćanski život usporedio s iščekivanjem dragoga gosta. Svaki se čovjek tada nastoji što bolje, izvana i iznutra, pripremiti za susret s dragom osobom, već od samoga saznanja o dolasku, počinje živjeti u svjetlu toga susreta. Misao na dragu osobu daje predokus toga susreta i ispunja radošću. Što je osoba draža i važnija, to je priprema za njezin dolazak duža, opsežnija i radosnija. Naše vjerničko raspoloženje i naš stav tijekom našega zemnoga hoda jesu poput toga pripremanja za susret s dragom osobom, a takav je bio i život drage pokojnice, mame Marije, naglasio je mons. Hranić. (...) Zagledana u Nebo, ona je Nebo nosila u svome srcu, od njega je živjela i Nebom je zračila. Živjela je svijest da je Isus trs, a mi krštenici da smo loze, da je on izvor i našega života. Vjerničkim je srcem osjećala da bez tjesne povezanosti s Njime, nema života u nama: i osjećala je zato potrebu i trajno je nastojala živjeti u tjesnoj životnoj povezanosti s Isusom, kao loza s trsom. Hranila se Euharisti-

jom, živjela sakramentalnim životom, bila je žena koja je sebe doživljavala lozom na trsu, koji se zove Isus Krist: živjela je, radila i ljubila. Bila je majka, roditeljica, odgojiteljica, moliteljica, služiteljica u ljubavi; darujući se svome mužu, djeci, kasnije unučadi, nastojeći trajno u Isusu Kristu prepoznavati svjetlo i nadahnuće za svoj vlastiti život (...) Danas ovdje molimo za takve dobre i požrtvovne supruge, majke, moliteljice i odgojiteljice koje se velikodušno i nesebično, ne gledajući na sebe, daruju svojoj obitelji, žive i nastoje svijetliti Kristom Gospodinom. Dok joj zahvaljujemo, istodobno molimo Uskrsloga da joj bude blag i milosrdan sudac, da ju po svojem milosrđu i po svojoj dobroti suobliči sebi i uvede ju, jer se hranila ovdje za ovim euharistijskim stolom, u zajedništvo stola svojih nebeskih ugodnika. I dok molimo za nju, istodobno molimo i za sebe, da nam njezina smrt bude poticaj da mudrije živimo, svjesni da je naš život prolazan i da je besmisleno živjeti poput crva koji ne vide cilj i smisao svojega života, koji tek žive od danas do sutra, bave se samo ovozemnim poslovima, a ne gledaju dalje i hodeći kroz život, zaboravljaju konačni cilj i smisao života. Iz Božje ruke dolazimo, u njemu živimo, mičemo se i jesmo i k njemu se vraćamo i u njegovoj punini i mi nalazimo puninu vlastitoga bića i vlastitoga života, zaključio je mons. Hranić.

Zahvalni što je živjela duh vjere u svojoj obitelji

Na kraju misnoga slavlja okupljenima se uime svih svećenika, redovnika i redovnica Porečke i Pulsko biskupije obratio generalni vikar mons. Grbac, prenijevši izraz sućuti porečkoga i pulskog ordinarija mons. dr. Dražena Kutleše. On je istaknuo kako je život pokojne Marije bio prožet ljubavlju, poštovanjem, razumijevanjem, strpljivošću i požrtvovnošću. Vjerujemo da je doživjela milost gledajući Boga licem u lice jer je ona u svome životu Njegovo lice nastojala vidjeti u svojim bližnjima. Nadamo se da ju je dočekalo pripravljeno mjesto u Božjem kraljevstvu jer je i ona svojim zalaganjem nastojala graditi Isusovo kraljevstvo već ovdje na Zemlji. Želimo joj izraziti zahvalnost što je živjela duh vjere u svojoj obitelji, zajedno sa suprugom Mirom, i tako doprinijela da se upravo u njezinu kući rodi svećeničko zvanje, naglasio je generalni vikar.

„Neka te dobri anđeli prate“

Uime župne zajednice od pokojnice se oprostio župnik, vlc. Jordan Roviš, koji je, kako je to u Žminju običaj, pročitao mise koje su prijatelji i rodbina iz svih dijelova dijeceze naručili za pokojnicu. Na kraju se izuzetno emotivnim govorom okupljenima obratio sin Lino, zahvalivši svima koji su došli ispratiti pokojnicu i svima koji su na bilo koji način izrazili sućut obitelji te bolničkom osoblju koje ju je njegovalo na odjelima gdje je bila hospitalizirana. Vlc. Zohil svoje je obraćanje zaključio zahvalom majci „za sve, za život koji si nam dala, za svaku lijepu riječ koju si nam uputila i za sve dobro koje si za nas učinila, koje možda ponekad i nismo do kraja uspjeli razumjeti. Zajedno s našim i tvojim Miretom počivaj u miru Božjem i neka te dobri anđeli prate.“ (Tiskovni ured PPB; foto: G. Abrami)

U žiži interesa mladić iz Pule

Usrijedu je na otočiću Barbana kraj Grada u Italiji svečano obiљežena 89. obljetnica smrti sluge Božjega Egidija Bulešića (+1929.) iz Pule koji je živio i umro na glasu svetosti. Svečanu je Euharistiju predvodio biskup mons. Francesco Cavina iz Carpija, čemu je nazičilo nekoliko stotina Egidijevih štovatelja, predstavnici Trećega franjevačkog reda, talijanske mornarice i društava koja nose ime našega mladića. Pjevao je dječji zbor „Meleretum Junior“ iz Udina. Sudjelovalo je i izaslanstvo iz Istre koje je predvodio vodnjanski župnik Marijan Jelenić. Nakon mise sudionici su posjetili kapelu ukazanja Majke Božje gdje se od 1975. čuvaju posmrtni ostatci našega Egidija. Dio je Odbora za proglašenje blaženim raspravljao o dalnjim aktivnostima. U planu je televizijska reportaža o Egidiju, predstavljanje Egidija na Sinodi mladih u Rimu sljedećega listopada. Za što bolju pripremu Odbor će 28. svibnja pohoditi Pulu i 4. lipnja održati sastanak u Gorizi s predstavnicima Tršćanske, Goričke i Porečke i Pulsko biskupije, koje su sve povezane s Egidijem Bulešićem. Tršćanska je biskupija vodila kazu, u Goričkoj počivaju njegovi ostaci, a u Porečkoj i Pulskoj je rođen, odgojen i umro. Odbor je također raspravljao o pretpostavljenom čudesnom ozdravljenju koje se dogodilo u Istri na zagovor Egidija kojemu je grupa vjernika molila Devetnicu za bolesnicu u životnoj opasnosti, za koju su liječnici rekli: „Dobro je ako prezivi do sutra.“ A živa je i zdrava do danas, i nakon pet godina. Egidije je tako suvremen i važan da su na Odboru zaključili kako je kao laik proživio upravo ono što je formulirao Dekret o laicima, Drugi vatikanski koncil i ono što je papa Franjo objavio u najnovijoj pobudnici „Gaudete et exultate“, kojom poziva na svetost u svakidašnjici. (M. J.)

PUT SVJETLA TREĆI PUT

BRDO Labinski dekanat: 19. svibnja 2018., treću godinu zaredom, okupili smo se u subotu uoči Duhova da vazmeno vrijeme proslavimo i zaključimo pobožnošću novijega datuma po imenu PUT SVJETLA, koja slavi događaj Isusova uskrsnuća i sve pouksrsne događaje do silaska Duha Svetoga nad apostole. Želimo da to slavlje bude dekanatskoga karaktera. Ove godine bilo 22. Bili smo nas četiri svećenika i vjernici iz župa Brdo, Čepić, Kršan, Sv. Martin i Labin. Možemo reći da od početne nesigurne inicijative prve godine, pobožnost svake sljedeće godine poprima sve jasnije i čvršće oblike napredujući prema kvaliteti pobožnosti kakva je PUT KRIŽA u korizmi. Ove godine župnik Josip Peteh ugodno iznenadio oku lijepim sadržajem i lijepo uređenim (okvir staklo) postajama (slikama) Puta svjetla. I njih, kao i Križnoga puta, ima 14. Pratilo nas je lijepo i ugodno vrijeme. Na kraju su nas domaćini (vjernici iz svih triju Josipovih župa) lijepo počastili bogatim domjenkom. S nestrpljenjem se već sada spremamo za sljedeću godinu i nadamo se da će ova pobožnost uzimati sve veći zamah, iako se, zbog turističkoga "booma", odvija u nezgodno vrijeme. (BiB)

Hrvatski istarski preporoditelji

Juraj Dobrila (II. dio)

Prvi je u Istri sustavno obrazovao i odgajao mladu inteligenciju u hrvatskome duhu, pripremajući je za konfrontaciju s talijansko-talijanskim vladajućim slojem. Ne zanemarujući interes siromašnoga talijanskog puka, predvodio je borbu Hrvata i Slovenaca, ugrožene većine stanovnika Istre, protiv politike denacionalizacije, a za temeljna politička, gospodarska, kulturna i prosvjetna prava.

Definirajući ključni moment biskupovanja Jurja Dobrile, Naša sloganovako kazuje: «*Narodna prosvjeda! Za nju je on živio, o njoj neprestano razmišljavao, za nju je požrtvovno radio i dao sve svoje duševno bogatstvo. Novčić je po novčić študio i sve dao za prosvjetu svoga miloga naroda.*» Za razliku od ove definicije, list *Pučki prijatelj* piše: «*Dobrila Hrvat jest nerazdruživo spojen s Dobriliom biskupom. Dobrila se za svoj narod nije žrtvovao samo iz naravnih razloga – kao što to čini današnji liberalizam – nego i iz svrhunaravnih. Njegovo ljubavi prema narodu bio je izvor u Bogu i cilj u Bogu. Glavnim poticalom u njegovu djelovanju nije bio jedan neodređeni apstraktni ideal (uzor) 'narodna prosvjeta'. Da se dobro razumijemo! Dobrila je bio svom dušom zagrijan za narodnu prosvjetu. No ta mu je narodna prosvjeta bila samo sredstvo, koje je podređeno višemu cilju. Taj viši cilj sadržaje jedinstvenu misao biskupovu.*» Iz navedenoga je jasno da je Dobrilina uloga u hrvatskome narodnom preporodu različiti shvaćana te da ju je teže obrazložiti. Sve u svemu, Dobrila je od mladih dana pokazivao osnovne karakteristike kojima će biti obilježeno njegovo kasnije biskupsko djelovanje. Stasanje u manjoj sredini Istarskoga poluotoka, preko teoloških studija na jednoj od najznačajnijih sveučilišnih ustanova Habsburške Monarhije, zahvaljujući kojemu se vinuo u krug monarhijske crkvene elite, bez sumnje je značajno utjecalo na Dobrilino sazrijevanje i formiranje osobe predane duhovnim zadacima, koja je itekako imala razumijevanja za sve nedaće zapuštenih slojeva širega istarskoga stanovništva. Prvi je u Istri sustavno obrazovao i odgajao mladu inteligenciju

u hrvatskome duhu, pripremajući je za konfrontaciju s talijansko-talijanskim vladajućim slojem. Ne zanemarujući interes siromašnoga talijanskog puka, predvodio je borbu Hrvata i Slovenaca, ugrožene većine stanovnika Istre, protiv politike denacionalizacije, a za temeljna politička, gospodarska, kulturna i prosvjetna prava. Svjestan situacije na terenu, Dobrila je nedugo nakon ustoličenja na mjesto porečko-pulskoga biskupa obišao cijeli dijecezanski teritorij, utvrdivši na licu mjesta koji su aktualni problemi pastve. Važno je istaknuti kako o Dobrilinu biskupske djelovanju, kao i zatečenom stanju na terenu svjedoče njegove kanonske vizitacije započete s njegovim prvim obilaskom dijecezanskoga teritorija 1858. godina. Ta Dobrilina biskupska dužnost, obvezujuća kanonskim pravom u današnje doba predstavljaju značajan izvor za utvrđivanje duhovne situacije te društvenih prilika pojedinih župa i kapelanija. «*Zalazeći u zapuštena, skromna mjestošća ruralne Istre ojačavao je vezu s vjernicima i svećenstvom, potičući istovremeno vjerski život, širenje pismenosti i obrazovanja te nacionalnu svijest.*», bilježi M. Dabo. Do izražaja je došla nedostatna duhovna skrb i velika zapuštenost ruralnih dijelova, stoga je svjetovnim i crkvenim vlastima iznio radikalni prijedlog kojeg je, sažeto, moguće svesti na zamisao o privremenom ili trajnom podređivanju Porečke i Pulsko biskupije upravi tršćanskog biskupa, pri čemu je sam bio spremjan odreći se biskupske časti i ponovno zauzeti mjesto među klerom tršćansko-koparske biskupije. Kako navedeni prijedlog, usmjeren osiguravanju sredstava za podizanje obrazovne ustanove namijenjene svećeničkom podmlatku za čitavu Istru, nije naišao na razumijevanje nadređenih mu struktura, Dobrila je nastojao na različite načine iskoristiti biskupski položaj za ublažavanje nedaka pred kojima nije mogao zatvarati oči. Naime, u doba dolaska Dobrile na mjesto porečko-pulskoga biskupa, ta je biskupija brojila 32.000 Hrvata i 28.000 Talijana. Za sveukupna župnička mesta trebalo je najmanje 118 pastoralnih djelatnika. Od 95 postojećih bilo je samo 13 Hrvata, a stvarne potrebe po selima zahtijevale su barem 60 hrvatskih svećenika. Talijanski svećenici nisu prihvaćali namještenja u hrvatskim

župama, zato su kapelanie i župske škole ostajale bez svećenika i učitelja. Brojčano stanje i pregled stvari prigodom vizitacije godine 1859./60. pokazalo je pogoršanje i pad broja postojećeg osoblja zbog bolesti i starosne dobi. Takvo loše stanje u Porečko-pulskoj biskupiji shvatilo je biskup Dobrila i previše savjesno ili čak bezizlazno pa je pomiclao na ostavku. Spomenute njegove prijedloge Sv. Stolica je odbila, a on ostaje neshvaćen u svojim planovima.

Marginalizacija slavenskog ruralnog življa

Dok ga je neuspjeh upravo spomenute inicijative uvjerio kako austrijske vlasti i crkveni vrh o duhovnoj situaciji i općenito o društvenim okolnostima u Istri promišljaju podređujući lokalne osobitosti i potrebe snaženju vlastitog položaja u širem kontekstu, parlamentarno iskustvo uvjerilo je Dobriliu kako politička demokratizacija može istodobno biti olakšanjem za moćnije slojeve, ali i dodatnom zaprekom za zapostavljene dijelove stanovništva. Bio je virilni član istarskoga Pokrajinskoga sabora u Poreču od njegova osnutka 1861. do kraja života, no zbog nemogućih uvjeta za legalni rad Sabora od 1867. prestao je dolaziti na sjednice. Od 1861. do 1873. bio je i zastupnik u bečkome Carevinskom vijeću. Dominantan položaj talijanskoga liberalnog građanstva u istarskom Zemaljskom saboru i u upravljanju pokrajinskim poslovima pridonio je marginaliziranju slavenskog ruralnog življa. Iz porečkih se saborskih klupa Dobrila uvjerio kako se njegov svjetonazor uvelike kosi s pogledima i interesima većine, vođene zasebnim staleškim i nacionalnim interesima te ideološkim afinitetima. Slična situacija vladala je i u Carevinskom vijeću u Beču te se iz aktivnog sudjelovanja u političkom životu Merkgrofovije Istre i Monarhije povukao već u drugoj polovici šezdesetih godina. I premda se nastojao držati podalje od političke arene u kojoj je, kao crkveni velikodostojnik i istaknuti predstavnik slavenskog življa, bivao izložen sve otvorenjim napadima, 1873. g. pristao je podnijeti težak teret kandidature za zastupnika seoskih općina zapadne Istre u Carevinskom vijeću. Uz to što je tjesni poraz pokazao kako su zapadnoistarska sela pod mnogo većim

utjecajem talijanskog građanstva nego li istočni dio Markgrofovije, u kojem je pobjeda Dinka Vitezića tek jednim od pokazatelja uznapredovaloga preporodnog i nacionalno-integracijskog procesa, neuvjetni napadi na Dobrilu nisu okončani završetkom predizbornih čarki, već su se nastavili i u idućem razdoblju, potaknuvši konačni biskupov odlazak iz Poreča.

Preseljenje u Trst

Nakon smrti tršćanskog biskupa Bartolomeja Legata, Dobrila je imenovan njegovim nasljednikom te se u rujnu 1875. preselio u Trst, gdje je nastavio djelovati potpuno u skladu s načelima kojih se pridržavao i tijekom porečkih godina. Uz prelazak u Trst vezan je posljednji Dobrilin pokušaj da za života značajno utječe na poboljšanje duhovničke situacije: oživio je svoju davnu inicijativu za privremenim ili trajnim objedinjavanjem uprave nad tršćansko-koparskom i porečko-pulskom biskupijom kako bi se osiguralo sredstva za podizanje takozvanoga dječačkog sjemeništa u Pazinu, čiji bi polaznici pohađali tamošnju državnu gimnaziju s njemačkim nastavnim jezikom. S temeljito promišljenom idejom, Dobrila je upoznao predstavnike svjetovnih i crkvenih vlasti, bez čije potpore, kao i petnaestak godina ranije, provedba projekta nije bila moguća. Istdobno, politički su predstavnici istarskoga talijanskog građanstva u biskupovoj zamisli ispravno prepoznali mogući snažan poticaj jačanju položaja slavenskog stanovništva: seosko pučanstvo uspješno se prilagođavalо uznapredovalim modernizacijskim procesima ukoliko se moglo osloniti na sposobne duhovnike ponikle iz vlastitih redova, a gospodarska i društvena emancipacija Hrvata i Slovenaca neizbjegno bi narušila prevlast liberalnoga građanstva protalijanskog usmjerjenja. Stoga je val organiziranih protesta i molbi, upućenih caru i papi, isticanjem zabrinutosti zbog vjerskih posljedica prikrivao antagonizam spram inicijative smatrane suprotnom isključivo talijanskom karakteru Istre. Nedovoljna podrška na koju je naišao Dobrilin prijedlog utjecala je na njegovo okretanje drugim rješenjima, odnosno drugim izvorima materijalnih sredstava neophodnih za podizanje konvikta. Osim što je u navedenu svrhu namijenio čitav iznos što ga je prištedio tijekom višedesetljetne duhovničke službe, biskupovom inicijativom od 1878. prikupljeni su prilozi zahvaljujući kojima je 1883., ni dvije godine po Dobrilinoj smrti, njegov nasljednik doista otvorio dječačko sjemenište za tršćansko-koparsku biskupiju. Konačno, Dobrila je za školovanje mladića iz tršćansko-koparske biskupije utemeljio zakladu nalik spomenutoj za porečko-pulsku biskupiju. Slijedom navedenoga može se zaključiti kako se Dobrila za vrijeme čelnštva nad porečko-pulskom i potom tršćansko-koparskom biskupijom u znatnoj mjeri uglavnom oslanjao na vlastite snage i sposobnosti, nastojeći zatečeno nepovoljno stanje riješiti aktivnom hrvatskom preporoditeljskom djelatnošću. (*nastavlja se*)

BIVŠI UČENICI PONOVNO U KOLEGIJU

**Povodom 25. obljetnice
Pazinskoga kolegija-klasične
gimnazije u ponedjeljak,
14. svibnja 2018. g. naši
su gosti bili bivši učenici
Pazinskoga kolegija doc. dr.
sc. Ivona Bajor s Odsjeka za
logistiku Fakulteta prometnih
znanosti Sveučilišta u Zagrebu
(maturirala 2002. g.) i doc. dr.
sc. Tomislav Galović s Odsjeka
za povijest Filozofskoga
fakulteta Sveučilišta u
Zagrebu (maturirao 1998.
g.). Inače su oboje iz
Malinske na otoku Krku.**

kao učenici nisu vidjeli smisao te zahtjevnosti. No, sada je, pa i kao roditelji (dr. Galović je sa sobom doveo i sina osmaša) posve razumiju i opravдавaju. Zapravo, dok su bili u Kolegiju, mnogo su toga podrazumijevali (brojne izvannastavne aktivnosti, teretana, sportska dvorana, suvremeno opremljene učionice i učenički dom, osoblje trajno na raspolaganju...). Po dolasku u Zagreb na studij, u razgovoru sa svojim vršnjacima shvatili su da svega toga u drugim školama nije bilo pa su pomalo postajali svjesni svoje „privilegiranosti“. Na pitanje o uspjehu, odlasku iz Domovine ili ostanku dr. Galović rekao je kako je najvažnija stvar za ostanak dobar odabir onoga što učenik želi studirati jer glagol studirati zapravo znači nečemu težiti. Ako čovjek ima jasnu težnju, onda je sve ostalo lakše. Dr. Bajor istakla je neospornu činjenicu lošije materijalne situacije mladih stručnjaka u Hrvatskoj u odnosu na neke druge zemlje, ali kvaliteta života nije nužno povezana s tom materijalnom situacijom. Stoga su oboje naveli kako bi šest mjeseci bili negdje u svijetu, a i boravili su na više mjesta, ali nakon toga sigurno bi se vratili u Hrvatsku. Pri kraju susreta poručili su učenicima neka ne biraju ono što im se čini lakšim jer ih to možda neće ispuniti i učiniti uspješnima. Uspjet će onda kada u svome poslu budu izvrsni, ma čime se bavili, pri čemu je jako važno, uz ostalo, poznavati što više jezika, uz, naravno, dobro poznavanje hrvatskoga jezika. Nakon nekoliko pitanja iz publike ovo vrlo sadržajno i toplo popodne završeno je mišlju kako zapravo valja raditi male stvari, ali s velikom ljubavlju i uspjeh neće izostati. (www.pazinski-kolegij.hr)

Relikvija bl. Miroslava Bulešića u Papinskom francuskom bogoslovnom sjemeništu u Rimu

RIM U subotu, 28. travnja 2018., u velikoj kapeli Papinskoga francuskog bogoslovnog sjemeništa u Rimu, posvećenoj sv. Klari, molitvenu pobožnost s čašćenjem relikvije blaženoga Miroslava Bulešića predvodio je rektor Sjemeništa Vincent Siret, a život i mučeništvo blaženoga Miroslava te važnost njegova lika za francusko sjemenište predstavio je Mario Brkić, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije na studiju u Rimu i pitomac navedene zajednice. Na pobožnosti su, osim odgojitelja, svećenika, đakona i bogoslova sjemenišne zajednice, bili prisutni i drugi vjernici kako francuske, tako i hrvatske nacio-

nalnosti, među kojima na poseban način ističemo zajednicu Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima te ostale svećenike, bogoslove, redovnike i redovnice, kao i studente laike, koji su trenutno na studiju u Rimu. Blaženikova je relikvija izložena na javno čašćenje, a Sjemeništu ju je, na zamolbu rektora Vincenta, darovao porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša. Blaženi Miroslav Bulešić prvu je godinu svoga trogodišnjeg studija u Rimu (ak. god. 1939./1940.) proboravio upravo u toj zajednici te je jedini od pitomaca te časne institucije, utemeljene 1853. godine, proglašen blaženikom. Hrvatski je narod tako, po Bulešićevu liku i

djelu, postao značajnim dijelom duhovne baštine Papinskoga francuskog bogoslovnog sjemeništa u Rimu. Njemu u čast u prostorijama Sjemeništa uređena je jedna kapelica u kojoj će na trajno čašćenje biti izložena relikvija, djelić smrtnoga tijela blaženoga Miroslava, čiji primjer vjernosti Bogu i Crkvi sve do predanja vlastitoga života u mučeništvu svjetli do naših dana. Pobožnost blaženome Miroslavu Bulešiću na poseban je način potaknuo svećenik Mario Brkić, čijim je posredstvom i zalaganjem relikvija Blaženika donesena u Sjemenište te su njegov kratak životopis i molitva prevedeni i na francuski jezik. (PPB)

60 GODINA BRAKA

Užupi Petrovija naši dragi Giovanni i Marija Melon proslavili su 60 godina bračne zajednice. I mi kao zajednica sretni smo i ponosni da neki bračni par može zajedno doživjeti te godine braka. Brak i obitelj gnezdo su u kojem se može roditi i opstati život najdragocjenijega bića Zemlje, čovjeka. To je prostor u kojem se muž, žena i djeca mogu nasloniti jedno na drugo, a svi zajedno na Boga. Tako Bog obasjava ovu Zemlju svjetлом nevjerojatne nježnosti koju je stavio u tajnovit odnos muža i žene. Potrebno se negdje skriti, u tišinu, gdje ne dopire buka Zemlje, i osluhnuti taj glas Neba. Potrebno je prepoznati u običnim, svakidašnjim odnosima muževa i žena stvaralaštvo svemogućega Boga i Njegovu veličanstvenu prisutnost u sličnosti čovjekovih odnosa. Bog želi unijeti čistoću, ljepotu, nježnost i očaranost ljubavi. Lijepo je biti čovjek kada ga možemo prepoznati u ozračju Neba. Ovo je vaš velik dan kad svojih 60 godina zajedništva dijelite s dobrim Bogom i njemu najprije zahvaljujete za sve dobro koje vam je podario i, naravno, sa svima nama ovdje prisutnimima koji se s vama radujemo i isto tako Bogu zahvaljujemo za vas i

vaše zajedništvo, trud i rad kojima ste pridonijeli našoj Crkvi. Ja, kao mlada osoba od 19 godina, to osjećam kao milost koju je još uvijek moguće doživjeti. Potrebno je vjerovati u brak i s uzajammim povjerenjem, razumijevanjem i ljubavlju sve se prepreke mogu zajedno prebroditi. (Afrodita Ždravac)

PISMO MAJKE SINU

(uz Godinu starih)

*Prosula sam po sebi
hranu
pa si izasao ljut na mene.
Nešto si rekao, ali nisam
čula što.
Žao mi, je sine! Ostarijela
sam.*

*Moje se ruke tresu i sve po
sebi prosipam.*

*Više nisam mlada. Ne
zamjeri mi.*

*Cipele ne mogu sama
obuti,
a ni noge me ne slušaju –
pomozi mi, sine!*

*Uzmi me za ruku i
povedi.*

*Sjeti se da sam i ja tebe
nosila,*

i vodila dok si bio dijete.

*Ne uznemiruj se zbog
moga slabog pamćenja
i mojih usporenih koraka.*

*Sva je moja sreća da
budem uz tebe.*

*Tvoj me smijeh činio
sretnom dok si bio dijete,
nemoj mi uskratiti
zadovoljstvo da čujem
tvoj smijeh.*

*Ja jednostavno čekam
smrt.*

*Bila sam uz tebe kad sam
te rodila;*

*budi ti uz mene kad ja
budem umirala.*

*Bog te blagoslovio, dijete
moje!*

Voli te tvoja majka!

Jedna Stara Majka

PULA U subotu, 12. svibnja, u crkvi sv. Franje Asiškog, svečanim misnim slavljem završeno je u Puli 11. Biblijsko bđijenje koje je započelo u nedjelju, 6. svibnja. I ove je godine na bđijenju sudjelovalo oko 240 osoba iz svih župa grada Pule te iz drugih župa južne Istre, koji su Svetu Pismo od korica do korica procitali u nešto više od 5 dana. Među čitačima su bili pripadnici raznih molitvenih zajednica te crkvenih udruga i pokreta koje su prisutne u Puli. Biblijsko bđijenje u Puli od početka ima i ekumensko obilježje pa su tako i ove godine sudjelovali pojedini pripadnici Srpske Pravoslavne Crkve i Makedonske Pravoslavne Crkve. Biblijsko bđijenje započelo je nakon mise poldanice koju je na 6. vazmenu nedjelju predvodio o. Đuro Vuradin, gvardijan samostana. Svake večeri tijekom trajanja bđijenja misno su slavlje predvodili pulski župnici, a u četvrtak, na blagdan Uzašašća predvodio je biskup u miru mons. Ivan Milovan. U ponedjeljak je predvodio vlč. Rikard Lekaj, župnik pulske katedralne župe Uznesenja Marijina na čijem se području nalazi samostan s. Franje, a u srijedu vlč. Joško Listeš, župnik župe Krista Spasitelja. Svečano misno slavlje zahvale za 11. Biblijsko bđijenje, u subotu, 12. svibnja, predvodio je o. Đuro Hontić, župnik i gvardijan pulske župe sv. Ivana Krstitelja, u suslavlju s o. Đurom Vuradinom i o. Nikicom Battistom. Prije kraja misnoga slavlja okupljenim se u ime organizatora prigodnim zahvalama obratio Dino Bedrina, a Ana Bedrina je pročitala nekoliko zapisa iz knjige dojmova i svjedočanstava. Misa je zaključena blagoslovom čitača od kojih su mnogi na blagoslov donije li i svoje Svetu Pismo, a svećenici su podjeljivali pojedinačni blagoslov riječima: „Primi riječ Božju svim srcem svojim. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.“ Među čitačima su i ove godine bila prisutna školska djeca, sudjelovale su dvije skupine učenika i učenica, iz Osnovne škole Veruda i Osnovne škole Tone Peruško, predvođene svojim vjeroučiteljicama, Vedranom Burić i Jagodom Mravak. Sve su to lijepi primjer živosti i zajedništva pulske Crkve. Misu je glazbeno animirala Grupa Oton iz crkve sv. Franje sa zborovođom Anom Čuić Tanković. (Tiskovni ured PPB)

Uručene nagrade i priznanja Hrvatskoga društva katoličkih novinara

Nagradu za životno djelo dobio je fra Bono Zvonimir Šagi, godišnju nagradu Marin Miletić. Predavanje „Novinarstvo pred izazovima lažnih vijesti“ održala je doc. dr. Jelena Jurišić

ZAGREB Prigodom proslave 52. Svjetskog dana sredstava društvene komunikacije Hrvatsko društvo katoličkih novinara u srijedu, 16. svibnja u „Plavoj dvorani“ Nadbiskupskoga duhovnog stola u Zagrebu održalo je prigodan susret i dodijelilo nagrade i priznanja. Pozdravljajući okupljene, predsjednik Odbora HBK za sredstva društvenih komunikacija riječki nadbiskup Ivan Devčić uime biskupa i svih crkvenih djelatnika zahvalio je novinarima za njihovo djelovanje koje se poklapa s poslanjem Crkve. Nadbiskup je ohrabrio sve novinare katolike u promicanju istine, ljubavi, dijaloga, sloga, nasuprotnim lažnim vijestima koje su preplavile medije i društvo, a o kojima u svojoj ovogodišnjoj poruci piše i papa Franjo. Potaknuo ih je da budu graditelji zajedništva u Crkvi i u društvu. „Isus je rekao da će nas samo istina oslobođiti, a mediji služe, kako to ističu dokumenti, da čovjeka oslobođaju, ali to mogu samo u onoj mjeri u kojoj služe istini i prenose istinu“, rekao je nadbiskup Devčić te spomenuo i Hrvatsku katoličku mrežu, izrazivši nadu da će i ona doprinijeti medijskoj umrežavanju i povezivanju Crkve u Hrvatskoj. Predsjednica HDKN-a dr. sc. Suzana Peran podsjetila je kako društvo želi povezati ono što je staro i novo da bi nastalo nešto dobro, a u tom je smislu i nagrada za životno djelo kojom se vrednuje sve ono što su pojedinci utkali u djelovanje medija i Crkve. Podsjetila je da Hrvatsko društvo katoličkih novinara, koje svoje začetke ima u 1989. godini, želi biti mjesto okupljanja i zajedništva novinara, urednika, izdavača, onih koji proučavaju medije i onih koji o njima poučavaju. Vjerujem da će i ovaj susret, na kojem ćemo promišljati temu lažnih vijesti, ali i podijeliti nagrade i pokazati što sve imamo unutar Crkve na području komunikacija, biti prilog tomu zajedništvu, boljem razumijevanju i suradnji, rekla je Peran.

„Novinarstvo pred izazovima lažnih vijesti“

Predavanje „Novinarstvo pred izazovima lažnih vijesti“ u duhu ovogodišnje poruke pape Franje za Svjetski dan sredstava

društvene komunikacije održala je doc. dr. sc. Jelena Jurišić s Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Na početku je podsjetila upravo na lažnu vijest u svezi s papom Franjom iz 2016. godine kada je u američkim medijima objavljeno da je Papa podržao kandidaturu Donalda Trumpa. Ta je „vijest“ pobudila nevjerojatno zanimanje te je emitirana više od 700 000 puta. Spomenula je kako je sam pojam „fake news“ star i nalazimo ga još u 19. st., no posebno se aktualizira u posljednjih godinu i pol. Pojasnila je definicije koje tumače što se smatra lažnom vijesti, a potom ukazala na više primjera, posebice onih koji se tiču političkih odnosa na globalnoj razini. Na kraju je odgovarajući na pitanje „kako se oduprijeti lažnim vijestima“, ukazala na vještine i alate kojima se novinari služe te je naglasila kako je potrebno „priključiti podatke od pouzdanih i provjerenih izvora, provjeravati činjenice, provjeravati same izvore, iznositi potpune informacije, koristiti provjerene sudionike, odnosno stručnjake i ispitivati relevantnost i svrhu objavljene informacije, je li upitno da nešto objavimo što smo preuzeli negdje drugdje ili saznali iz sumnjivih izvora“.

Nagrade i priznanja

Nagrade i priznanja laureatima zatim su uručili nadbiskup Devčić i predsjednica HDKN-a. Nagrada za životno djelo dodijeljena je fra Boni Zvonimiru Šagiju, OFMCap. za dugogodišnji medijski rad u širenju Radosne vijesti i dijalogu u Crkvi i društvu na tragu Drugoga vatikanskog sabora. Fra Bono je od početaka član Hrvatskoga društva katoličkih novinara, urednik, redoviti suradnik i kolumnist Kane, sa znanstvenoga i teološkog stajališta godinama je promišljao i promicao dijalog između Crkve i medija, kao i dijalog unutar Crkve na tragu Drugoga vatikanskog sabora. Zahvaljujući na nagradi, fra Šagi je podsjetio kako je veći dio njegova djelovanja na ovom području vezan za područje kada nije bilo moguće javno nastupati kao danas. Ohrabrujući osobito mlade koji danas imaju više mogućnosti za djelovanje u javnom prostoru, podsjetio je i na početke Društva. Dobitnik je godišnje nagrade Marin Miletić za pokretanje i osmišljavanje programa Radio skaut te upućivanje mlađih u rad s medijima. Tim projektom radi na promicanju volonterskoga rada, a kod mlađih razvija osjećaj za odgovor-

nost u društvu, istaknuto je u objašnjenju uz nagradu. Miletić je u zahvalnoj riječi spomenuo kako je svojim djelovanjem u svjetovnim medijima uvijek sanjao da i skauti imaju svoj radio i televiziju. „Krenuli smo malim koracima. No, svi veliki nekad su bili mali, i dokle je god čovjek svjestan svoje malenosti pred Bogom, onda je Bog taj koji je velik i koji dopušta da se i mi maleni razvijemo pred njim. Zahvaljujem dragome Bogu što preko katoličkih skauta širi istinu, a ne ‘fake news’ po cijeloj Domovini, a i šire“, rekao je Miletić. Klara Jakobović, studentica treće godine povijesti i komunikologije na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu za rad „Istina će vas oslobođiti“ (IV 8, 32). Fake news i novinarstvo mira“. Kratko je napomenula kako će joj ova nagrada biti poticaj za daljnji rad i učenje. Prateći širenje Radosne vijesti putem novih komunikacijskih putova, HDKN je drugu godinu zaredom dodijelilo načinu za mrežnu stranicu s kršćanskim sadržajem, i to stranici Hrvatske redovničke konferencije „www.redovnistvo.hr“. Ta stranica, osim što donosi vijesti iz života redovničkih zajednica, daje i potpuni pregled nazočnosti redovnica i redovnika u Crkvi u Hrvata. Skupina entuzijasta napravila je i korak dalje te razvila aplikaciju za pametne telefone „Susret Zovem Te“ u želji da se mladima približi duhovni poziv, da im se sadržaji koji govore o duhovnom pozivu dadu na „dlan“ na inovativan i mladenački zanimljiv način koji odgovara njihovim navikama praćenja sadržaja u medijima. Primajući nagradu, glavni urednik stranice Marinko Nikolić podsjetio je kako su redovnici i redovnice još 1997. godine počeli razgovarati o internetu i brzo su napravili vlastitu mrežnu stranicu.

Katolička glasila

Hrvatsko društvo katoličkih novinara dodijelilo je i priznanja katoličkim glasilima, odnosno redakcijama koje su tijekom svoga postojanja i izlaženja dale iznimski doprinos razvoju katoličkoga novinarstva, a ove godine obilježavaju svoje obljetnice. Glasnik sv. Josipa – list štovatelja sv. Josipa dobio je priznanje za 145 godina od utemeljenja, Kršćanska sadašnjost d.o.o. za 50 godina od utemeljenja, „Vijesti“, Informativno glasilo Hrvatske redovničke konferencije, za 45 godina izlaženja, „Živa zajednica“, Mjesečnik hrvatskih katoličkih misija u Njemačkoj, za 40 godina izlaženja,

„Svjetlo rijeći”, list za vjeru, društvo i kulturu, za 35 godina izlaženja, Informativna katolička agencija za 25 godina postojanja, Emisija HKR-a „Sacro ritam” za 20 godina postojanja, Radio Marija Srbije za 15 godina emitiranja, „Prilika”, Mjesečni magazin Glasa Koncila, za 10 godina izlaženja i „Drinske mučenice”, Informativni bilten za promicanje kauze službenica Božjih s. Jule Ivanišević i četiriju susestara, za 10 godina izlaženja. Priznanje je dodijeljeno za medijsko dje-

lovanje i Udrugi za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić” o desetoj obljetnici postojanja. Uz članove društva, laureate, medijske djelatnike u svjetovnim medijima, susretu je nazočio i ravnatelj Hrvatske katoličke mreže mons. Fabijan Svalina, glavni urednik HKM Siniša Kovačić, izaslanica predsjednice Hrvatske redovničke konferencije s. Ane Marije Antolović, članica u Vijeću, provincijalna glavarica Hrvatske provincije uršulinki Rimske unije s. Ksenija Leko,

pročelnik Tiskovnoga ureda Hrvatske biskupske konferencije Zvonimir Ancić i Tiskovnoga ureda Zagrebačke nadbiskupije vlč. mr. Borna Puškarić, kao i provincijal Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Mandića fra Jure Šarčević. U glazbenom je dijelu sudjeloval Bogoslovski oktet Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu pod vodstvom Ivona Fabijanca. (IKA)

ZLATNI PIR

Zora i Tone iz Sv. Katarine

Usubotu, 21. travnja o. g., u crkvi svete Katarine u Sv. Katarini svečanom sv. misom proslavili su i Bogu zahvalili za dar punih pedeset godina svoga braka Zora i Anton Ivančić iz Svetе Katarine. Vjenčali su se na isti dan točno prije punih pedeset godina, 21. travnja 1968., on dvadesetjednogodišnjak, ona s još nepunih dvadeset. Oboje potječe iz župe Pićan, on kao jedno od četvoro djece u svojih roditelja iz Obrša, ona kao jedno od također četvoro djece u svojih roditelja iz Sv. Katarine. Vjenčao ih je vlč. Ivan Štoković, a biskup ordinarij tada je bio dr. Dragutin Nežić. Svјedoci (kumovi) bili su im Antun Perinić i Vladimir Jeromela, a „botre“ Zdenka Matković i Ljuba Ivšić koji su i ovom prilikom sjedili pokraj njih, u klupi podno kipa Majke Božje. Od vjenčanja pa do danas žive u Sv. Katarini, u obiteljskoj kući iz koje potječe Zora. Tu su živjeli s njezinim roditeljima do njihove smrti, ocem Viktorom koji je umro 1971. i majkom Josipom koja je umrla 1996. Kada govorimo o dugom braku i kad u ovoj rubrici označavamo i slavimo dug i dobar brak i zlatne pirove, a danas je to tako često razmatrana tema iz više aspekata i kad se s pravom može reći da institucija braka doživljava iskušenja i napade s raznih strana, nažlost, i zakonska i institucionalna, tada gotovo uvijek govorimo o zajedničkom domaćinstvu i životu mlađih sa starijima, o životu mladoga bračnoga para s roditeljima jednoga od njih jer tada se bračni život započinjalo i živjelo tako, što iz ekonomskih razloga, što iz tradicijskih i običajnih, ali i iz jednostavnoga osjećaja i odgoja da obitelj treba biti zajedno i da se svi međusobno trebaju poštivati, uvažavati, voljeti, brinuti se jedni za druge i da je to prirodno i dobro. Zajednički život različitih generacija i tazbinski odnosi (nevjestica i svekra i svekar ili zet i punica i tast) traži golemo suošćejanje, međusobno uvažavanje i poštivanje, to-

leranciju i poniznost, trpljenje, dobro i zlo, najzad i ljubav, prije i iznad svega, pa u slučaju naših Zore i Toneta zacijelo možemo govoriti o mnogim godinama takva dobra zajedničkoga života Zore i Toneta, poglavito Toneta kao zeta u njihovoj kući, naravno, onda i njegovoj, s njezinim roditeljima. Zora i Tone u svom su braku milošću našega Oca Stvoritelja 1969. dobili kćer Nives koja ima svoju obitelj i dvoje djece i 1970. sina Davora koji također ima svoju obitelj i troje djece i koji žive zajedno u obitelji s nonom i nonetom – Zorom i Tonetom. I tako se život nastavlja u ovoj skladnoj, tihoj, odgovornoj i poštenoj samozatajnoj obitelji. No, kao što su konstanta u svemu što predstavlja složnu i marljivu obitelj, takvi su i u svom vjerničkom životu koji je u ovoj obitelji uvijek tu. To je njihov pečat. I Zora i Tone potječu iz pobožnih obitelji i sami u svom osobnom, svetim sakramentima ispunjenom životu i u odnosu na svoju djecu i unuke i uopće na sve to vjerodostojno iskazuju. Redovito su zajedno na svetim misama, kao i na svim pobožnostima, Zornicama, svibanjskim pobožnostima, procesijama, sahranama pokojnika župljana, ma zapravo, ništa se u našoj Crkvi i crkvi ne dogodi bez njihova sudjelovanja. I sada je svečanu

misu zahvalnicu mješoviti zbor crkve sv. Katarine popratio pjesmom i glazbom uz iskrenu radost i dragost sviju. Prigodnu riječ u propovijedi rekao je župnik vlč. Antun Kurelović. Sigurno je tu svoj poseban trag ostavila i Zorina majka, pok. teta Pepa, koja je hrabro i nepopustljivo stala u obranu križa u školskoj učionici u školi u Sv. Katarini, u onim mračnim vremenima 1945. Sam dragi Bog zna kakav je tko od nas i nitko nije savršen i svet sada i odmah, ali promatrajući ove supružnike i njihov zajednički bračni i obiteljski život, čovjek bi pomislio da sliče Mariji: bespogovorno i s vjerom i ljubavlju, bez vike i buke, slijediti Isusa Krista i pouzdati se u Njega. Kao onda na svadbi u Kani galilejskoj. Za zlatne godine bračka u smislu punih pedeset godina dobri Bog blagoslivlja svoju djecu: pozivi ih u ljubavi, jer ostaju „vjera, ufanje i ljubav, ali najvažnija je ljubav“, pa staje uz one koji postoje s Njim i po Njemu. Hvala Mu za to i hvala i njima što su nam svјedoci i svjetionici vjere. Tolstoj je rekao kako su sve sretne obitelji slične, a one nesretne, nesretne su svaka na svoj način. Znao je veličanstveni klasik što govori. Sretne su na čelo obitelji postavile Boga Oca Svevišnjega i svoj brak i obitelj predaju Njemu u ruke. (Davorka Smoković)

POSJETITE KNJIŽARE "JOSIPA TURČINOVIĆA"

Izdavačka kuća JOSIP TURČINOVIĆ d.o.o., Pazin
Narudžbe na tel. 052/ 624 342

Prodavaonice:
PAZIN, A. Kalca 2, tel. 052/621 082
PULA, Dantev trg 1, tel. 052/216 498
POREČ, Eufrazijeva 22, tel. 052/451 784

